

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 14. ЈУНА 2004. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су дана 14. јуна 2004. године, са почетком у 10,06 часова, на главни претрес, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, Београд, Устаничка број 29, судница број 1, у кривичном предмету са службеном ознаком К.П.бр.5/03 окр. Милорада Улемека и др., због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, кривично дело убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и друга, по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду КТС.бр.2/03 од 21. августа 2003. године, пред већем у саставу судије чланови већа Ната Месаровић и Милимир Лукић и судија Марко Кљајевић, председник већа, са записничарем Љиљаном Атлагић, приступили:

заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића адв. Рајко Даниловић и адв. Срђа Поповић, пуномоћник оштећене, мајке пок. председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, Миле Ђинђић, адв. Радивој Пауновић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића, адв. Варја Банић, окр. Милорад Улемек са браниоцима адв. Момчилом Булатовићем, Слободаном Миливојевићем и Марком Миливојевићем, окр. Звездан Јовановић са браниоцем адв. Ненадом Вукасовићем, браниоци окр. Милоша Симовића, Александра Симовића, Владимира Милисављевића адв. Александар Поповић и адв. Слободан Миливојевић, бранилац окр. Нинослава Константиновића адв. Оливера Ђорђевић, бранилац окр. Дејана Миленковића адв. Биљана Кајганић, бранилац окр. Сретка Калинића адв. Александар Ђорђевић по заменичком пуномоћју браниоца по службеној дужности адв. Владана Вукчевића, браниоци окр. Милана Јуришића званог «Јуре» адв. Драган Крстићевић и Александар Зарић, окр. Душан Крсмановић са браниоцем адв. Вељком Делибашићем, окр. Саше Пејаковић са браниоцима адв. Гораном Петронијевићем и Крстом Боботом, окр. Бранислав Безаревић са браниоцем адв. Гораном Петронијевићем, по заменичком пуномоћју адв.

Жељка Грбовића и адв. Жељко Грбовић, окр. Жељко Тојага са браниоцем адв. Зораном Николићем.

Нека приступе сведоци који су позвани за данашњи главни претрес, Данило Копривица, Зоран Петровић и Зоран Трајковић.

Констатује се да су приступили сведоци Данило Копривица, Зоран Трајковић и Зоран Петровић.

Председник већа привремено удаљава из суднице присутне сведоке Данила Копривицу, Зорана Трајковића и Зорана Петровића до позива суда.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Констатује се да је суду предат поднесак дана 11. јуна 2004. године од стране бранилаца окр. Милорада Улемека адв. Слободана Миливојевића и Марка Миливојевића, којим захтевају од суда да окривљени на данашњем главном претресу 14.6.2004. године изнесе своју одбрану.

Председник већа: Да ли остајете при предлогу који сте писменим поднеском дали суду?

Адв. Слободан Миливојевић: Да. Остајемо при предлогу.

Председник већа: Нека се на овај предлог изјасне заменици Специјалног тужиоца.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Ја се овом предлогу одбране не противим. Мислим да је тај предлог у функцији целисходности и економичности овог поступка, мада чини ми се да остаје горак утисак да је окр. Улемек на неки начин и утицао на темпо и на динамику и на садржај тока главног претреса, али кажем разлози целисходности су ипак претежнији и у овом тренутку са те стране и због тога овај предлог прихватам, нормално, уколико се то уклапа у план рада суда. Уколико тај план рада не би био ремећен.

Председник већа: Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

На захтев одбране окр. Милорада Улемека прекида се доказни поступак у овој кривичној ствари и одређује извођење процесне радње саслушања првоокривљеног Милорада Улемека.

Разлози: Суд налази да је ово посебна процесна ситуација када окривљени коме се судило у одсуству и није саслушан у претходном кривичном поступку захтева да изнесе своју одбрану. Њу законодавац на изричит и експлицитан начин не регулише нити је позната у судској пракси. Систематским тумачењем у духу закона суд сматра да би се повредило право на одбрану окривљеног ако му се не би омогућило да изнесе одбрану, а наставио се доказни поступак, на коме би његово учешће имало мању процесну вредност од супротне процесне ситуације. Специфично је било и изјашњавање окр. Милорада Улемека да хоће да изнесе одбрану, али не на главном претресу дана 10. јуна 2004. године када је и заказан главни претрес, са планираном радњом његовог саслушања. Ово није на законском разлогу засновано, тако да је он изнео одбрану на коју има право да се не изјашњава о оптужби и не износи одбрану на главном претресу одржаном дана 10. јуна 2004. године. Он је на том главном претресу 10. јуна 2004. године саслушан. С обзиром да је поднет писмени захтев, као што је председник већа и тражио, суд му омогућава да данас изнесе своју одбрану, поштујући право на одбрану окривљеног и принцип контрадикторности главног претреса.

Нека приступи првоокривљени Милорад Улемек.

Председник већа: Реците нам да ли сте разумели Ваша права у кривичном поступку, или је потребно да Вам поновим Ваша права у кривичном поступку као окривљеног?

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући, разумео сам своја права.

Председник већа: Прво се изјасните о томе да ли признајете извршење кривичних дела која Вам се у овој кривичној ствари стављају на терет, удруживање ради непријатељске делатности, убиство представника највишег државног органа председника Владе Републике

Србије др. Зорана Ђинђића, убиство у покушају Милана Веруовића и кривично дело тероризма, и да ли се осећате кривично одговорним, кривим, због ових кривичних дела, у супротном ако негирате изнесите Вашу одбрану у неометаном излагању. Изволите.

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући, нити ја, као нити један припадник Јединице за специјалне операције немамо никаквог учешћа, односно немам никаквог учешћа, нити у организацији, нити у учешћу у атентату на покојног Премијера Ђинђића. Лично сам уверен да је овај део оптужнице, којом смо обухваћени моји бивши саборци и ја, писан под политичким утицајем, управо оних који су својим радом и својом неспособношћу довели до тога да се деси оно што се десило 12. марта. Не осећам се кривим ни по једној тачки оптужнице.

Председник већа: Можете да изнесете Вашу одбрану у односу на сваку тачку оптужнице у неометаном излагању. Ако имате шта да кажете у Вашу одбрану, изволите.

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући, што се тиче прве тачке оптужнице за непријатељско удруживање, нити сам се икада удруживао са неким, нити сам радио било какву непријатељску делатност, ни према држави, ни према свом народу. Што се тиче друге тачке оптужнице која ме терети као организатора за убиство покојног Премијера Ђинђића, то сам већ малопре рекао, да немам апсолутно никакве везе са тим догађајем и да сматрам да нисам крив.

Председник већа: Да ли имате да кажете нешто у Вашу одбрану још, у вези тачака оптужнице, кривичних дела која Вам се стављају на терет?

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући, ја сам управо рекао да нити сам учествовао у тим делима, нити имам било какве везе са тим, па сходно томе немам ни од чега да се браним.

Председник већа: Да поновим. Да ли имате да додате било шта осим овог што сте рекли у Вашу одбрану?

Окр. Милорад Улемек: Што се тиче самих тачака оптужнице, које сте ми Ви овде навели, немам ту ништа да додам.

Председник већа: Везано за Вашу одбрану, можете да изнесете у неометаном излагању, као што сам Вас поучио. Да ли имате још нешто да додате или не, да би прешли на питања од стране судског већа, тужилаштва, пуномоћника оштећених и бранилаца?

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући, ја заиста не разумем због чега инсистирате да износим своју одбрану, кад немам због чега да се браним? Значи ја сам рекао да се не осећам одговорним, нити кривим по било којој тачки оптужнице која ми се овде ставља на терет. Према томе, немам уопште разлога да се браним нити да износим било какву одбрану.

Председник већа: Ја Вам кажем да је у питању законска одредба, којом сам дужан да Вам кажем, а иначе уопште не инсистирам било шта да кажете у Вашу одбрану, него управо да ли Ви имате нешто да кажете, ако не, онда би прешли на питања од стране судског већа.

Окр. Милорад Улемек: Не. Немам ништа да кажем више.

Председник већа: Добро. Реците нам да ли сте познавали покојног Душана Спасојевића?

Окр. Милорад Улемек: Јесам. Познавао сам га.

Председник већа: Када сте га први пут упознали и у каквим односима сте били са њим?

Окр. Милорад Улемек: Покојног Душана Спасојевића сам први пут упознао, ако тако може да се каже, на сахрани мог покојног пријатеља Ђорђевић Небојше Шуца. Значи он је био присутан на тој сахрани јер сам ја знао да су они били добри пријатељи. После те сахране, то је било у периоду, чини ми се 1996. године, кад је покојни Шуца убијен. После те сахране, с обзиром да је он био добар пријатељ са њим и да се редовно бринуо о његовој супрузи и сину, видели смо се 1998. године на рођендану малог Луке, где смо се, ако то може тако да се назове, упознали, руковали, представили један другоме. Моје конкретно упознавање са пок. Душаном Спасојевићем, десило се у мају 2000. године, пре него што сам отишао за Русију, а разлог је био што је моја супруга продавала кућу у Земуну, где је Душан тражио и питао њу, да ли она хоће да прода ту кућу једном његовом другу, пријатељу. Она је пристала на то и тада смо се, оно што се каже, први пут нашли, сели да се договоримо око начина продаје те куће. Значи ту смо први пут пок. Душан Спасојевић и ја, како да кажем, ушли у неку нормалнију конверзацију. Значи то су биле те околности како и на који начин смо се ми упознали.

Председник већа: Да ли можете да нам кажете, од тренутка упознавања са пок. Душаном Спасојевићем, да ли сте и даље наставили

да се виђате са њим, у којим приликама, ситуацијама, и до када је трајало? Да ли је постојало евентуално пријатељство са њим?

Окр. Милорад Улемек: Па ево овако, то виђање је настављено, значи 2000. године, чини ми се да је то била прва седмица септембра, пред ове изборе који су били 24. септембра одржавани. Душан Спасојевић ме је позвао преко моје супруге и питао ме је да ли бих ја хтео да се нађем са њим. Ја сам му рекао, питао сам га односно за разлог. Он је рекао да не може да ми то саопштава преко телефона и да би било добро да се нађемо насамо негде. Ја сам пристао на то. Договорили смо се око места наласка. Отишао сам на тај састанак. Он је на тај састанак дошао са такође пок. Милетом Луковићем. На том састанку је он мене питао шта ја мислим о овим изборима што треба да иду, какав је тај неки мој статус у служби, ко ће да победи. Значи углавном се прича водила око предстојећих председничких избора. Ја нисам ту хтео дубље да улазим у ту тему јер сам онда био припадник службе и с обзиром да Душана нисам познавао, онако како се каже, мало дубље, нисам са њим хтео да улазим у ту тему. Он је ту онако почео да провлачи да Слободан Милошевић нема шансе на овим изборима, да ће највероватније ДОС, тадашња демократска опозициона странка победити. Ја сам рекао да с обзиром да сам ја у служби, да ја не могу да, не да не могу, него да не могу и да не желим да коментаришем такве ствари и да једноставно то мене не занима, јер ја у служби радим свој посао, а политичари нека раде свој посао, па на изборима ће се показати ко је ту био у праву, ко није. После тога, чини ми се једно 5 до 6 дана пред саме изборе, опет ме је контактирао, опет је тражио да се нађемо. Ја сам му рекао ако је повод и разлог тог састанка као прошли пут, да ја немам шта да се налазим са њим, да сам све што сам имао да кажем, ја сам му рекао прошли пут, везано за ту тему избора. Он је рекао да има ту још једна тема о којој би требало да се поразговара. Ја сам пристао на то виђење. Поново смо се нашли на заказаном месту и он ме је питао, да ли би ја био вољан да се састанем са пок. Премијером Зораном Ћинђићем. Ја сам му рекао да је тренутно ситуација врло специфична, с обзиром да у то време у целом Министарству унутрашњих послова је почела да се провлачи као нека неверица и неповерење о томе како ће проћи ти избори и како ће се завршити, шта може да се деси и тако даље. Тако да смо некако ми сви између себе гледали некако неповерљиво и нисмо знали ко кога посматра јер је таква била ситуација и атмосфера у друштву, уопште у МУП-у и у служби тада. Ја сам рекао да уколико се ја будем видео са пок. Премијером, значи да то нема шансе да остане, како да кажем, тајна, инкогнито, да ја не могу да ризикујем да сносим последице у служби због тог једног виђања. Он ту није много инсистирао, на томе се тај састанак и завршио. После тога нисмо имали никаква виђања, нити смо се чули, све до 5. октобра. Када се десио 5. октобар, ми смо

завршили наш задатак на који смо били послати. Ја сам се вратио у базу. Такође ме је позвала супруга на телефон у канцеларији и рекла ми је да је звао пок. Душан и да тражи хитно да се видимо. Пошто је ту већ био један преврат, ситуација је била доста конфузна, ја сам пристао на то виђање, међутим, они су тражили да ја дођем негде у град, сам и без пратње. Ја сам рекао да не могу да идем у град због ситуације каква је била и рекао сам њему, ако је толико хитно, значи дођи код мене у канцеларију па ћемо овде да се издоговарамо и да поразговарамо о свим проблемима који те муче. Он је дошао горе до Института безбедности. Дошао је са Љубишом Бухом, са пок. Милетом Луковићем, са Драгољубом Марковићем и он је био четврти. Ја сам му рекао да они сви не могу да уђу, значи у седиште службе, него да могу да уведем само њега. Он је значи ушао и ту ми је рекао, значи сада ти је задња шанса да исправиш и да урадиш нешто значи и за службу и за своју Јединицу, и за све да би спречио евентуалне последице које могу да се десе у наредним данима. Пошто је тада ситуација била промењена, односно некако све се то претумбало, како да кажем, настао је неки тотални хаос и јавашлук, како у Министарству унутрашњих послова, тако и у служби, ја сам пристао на његову понуду, с тим што сам рекао да без обзира на све, ја о томе желим да обавестим свога начелника, тадашњег господина Радомира Марковића. Он ми је рекао нема проблема, они су ионако готови, значи ти то види са њим, ја ћу те чекати овде испред капије, па кад будеш и шта будеш одлучио, значи ти ми јави. Ја сам отишао до начелника, да не дужим, углавном обавестио сам начелника. Он је исто човек схватио ситуацију и рекао ми је, па ако те зову иди види, уради како мислиш да треба. После тога, значи ја сам јавио Душану да начелно имам одобрење и да желим да идем да се видим. Ми смо отишли на тај састанак. Значи они су већ били уговорили састанак како ће се тај састанак одвијати, и под којим условима. Једино што је била померена сатница. Тај састанак се десио, значи моје прво виђење са пок. Премијером Ђинђићем, се десило 5. октобра на 6.-ти, ноћ, поред зграде Владе Републике Србије. Значи ја сад не бих препричавао тај састанак, зато што је то већ познато у јавности, шта се тада причало. Тај састанак се завршио. Ја сам се вратио у базу. Сутрадан, поново ме је звао Душан Спасојевић и рекао ми је да опет хитно морамо да се видимо. Ја сам пристао на то. Значи, пошто сам имао један врло коректан разговор са пок. Премијером, значи видео сам да они немају никаквих неких, како да кажем, злих намера, да не праве никакву калкулацију, него је једноставно дошло до тог неког упознавања. Ја сам му рекао, нема проблема, значи спреман сам да се видим са пок. Премијером Ђинђићем. Они су дошли по мене, Душан Спасојевић покојни и Љубиша Буха Чуме и одвели су ме у Сурчин. Ја сад не могу да прецизирам тачно који је то објекат био, углавном, то је била нека пословна канцеларија, зграда од господина Драгољуба Марковића. Ту је опет дошло до састанка са пок.

Премијером где су присуствовали господин Чедомир Јовановић, Беба Поповић, Горан Весић и било је још ту неких ликова које ја тада нисам знао. Исто на том састанку је било уобичајене приче, пошто су они од прилике били уплашени како сад после тог 5. октобра, како ће да реагује, не знам војска, део полиције, да ли је сва полиција под контролом. Ја сам ту најотвореније рекао пок. Премијеру да нема уопште чега и зашта да се брине због тога што је у МУП-у владало једно тотално расуло и буквално нико више ником није могао да наређује. Они су се уплашили да војска не интервенише. Ја сам њима отворено рекао, пошто је ово била воља народа, уколико војска на било који начин интервенише, ја имам довољно људи, значи да их спречим да интервенишу, бар у оном првом маху док се ви не организујете са народом. Ту је било још овако неких куртоазних прича, значи разговор, да сада не препричавам, да Вам не одузимам време. Водио се о свему и свачему. Следеће моје виђање са Душаном Спасојевићем, ја мислим да је ту одмах било интензивно је било 7., 8., 9., 10.-ог и мислим све негде до 15. октобра, док се та ситуација није мало, како се каже, стабилизovala и док МУП није почео да хвата конце у своје руке. После тога Јединица за специјалне операције је била позвана да интервенише у околини Бујановца, значи о оном познатом проблему, не морам то сад да препричавам, то је опште познато. Ми смо отишли доле. Боравили смо доле негде око 10-так, 15 дана. Вратили смо се у Београд. Следећи мој контакт који сам остварио са Душаном Спасојевићем је био чини ми се, пред саме парламентарне изборе, чини ми се да су они били одржани пред крај новембра 2000. године. Следећи контакт, ја сад стварно не могу да Вам набрајам контакт по контакт, ипак је прошло скоро 4 године од тада, али мислим да у јануару месецу, с обзиром да је ту дошло до смене у врху службе, мислим да у јануару месецу 2001. године нисмо имали никакав контакт. Када је био разрешен дужности господин Радомир Марковић, наш следећи контакт је био негде у првој половини фебруара месеца. До тог контакта је дошло тако што кад је дошао нови начелник службе господин Горан Петровић и његов заменик Зоран Мијатовић, ја сам био позван код господина Мијатовића на један разговор, како да кажем информативни, али чисто по питању стања у Јединици, мојих неких мишљења и тако даље, где ме је он у једном моменту питао, да ли сам ја добар и да ли познајем Душана Спасојевића, Љубишу Буху Чумета и углавном целу ту екипу из Сурчина. Ја сам му рекао, значи оно што сам и овде Вама рекао, значи на који начин, како је дошло до тих контаката, везано за шта су ти контакти били, углавном причао сам значи, целу ту причу. Он ми је тада рекао да служба има једну одређену намеру и питао ме да ли може да рачуна на како да кажем, моју конспиративу, професионалност, тајновитост, назовите то како хоћете. Ја сам био привржен служби, значи нисам правио никаква питања, нити ме је шта интересовало. Он ми је рекао да Душан

Спасојевић и Миле Луковић ће у једном будућем одређеном периоду похађати један убрзани курс ту на Институту. Ја сам онако, чисто из радозналости питао, значи, шта, како, чега, на шта ми је господин Мијатовић одговорио, добро команданте, ти знаш да је служба увек користила те људе из сиве зоне за послове државног интереса. Ја право да Вам кажем, знао сам, значи, за те приче да смо имали у нашој прошлости такве ситуације. Чим сам питао, рекао сам сад имамо у служби Јединицу за специјалне операције, можда ми можемо да радимо неке од тих послова, не знајући о чему се ради. Он ми је рекао да јесте да постоји Јединица, значи није никакав проблем, али да њима требају шлифовани људи са улице јер ће један део тих послова бити одрађен у иностранству. Ја пошто сам видео да он не жели да ми износи детаље, нисам, право да Вам кажем, се ни упуштао у сувишна питања, јер на неки начин то је неко основно правило у служби. Значи примите к знању оно што вам кажу, оно што вам не кажу нема питања. У том наредном периоду, значи било је договорено где, како они треба да улазе у Институт и у коју просторију да се одводе, јер су ту наводно, значи требали да приме неко предавање, или да присуствују неком предавању од стране одређених како да кажем, професора, инструктора. Ми смо уговорили тај систем како ће они да улазе и како ће бити одвођени до те просторије и чини ми се једно 5, 6 дана после, значи они су почели да долазе и у почетку их је углавном довозио Љубиша Буха. Он је долазио са својим возилом до те доње, како се то каже, капије. Ја сам слао човека, значи да њих прихвати. Он их је доводио у једну од зграда на Институту. Они су увођени у једну мању канцеларију која је служила тада за ту неку врсту учионице, ако тако могу да кажем. И после тога је ту долазио тај неки професор, наставник. Ја сам увек испред те канцеларије, значи остављао једног припадника, значи да ту дежура, јер чисто нисам хтео да се они крећу било где по тој згради. То је трајало једно 10 или 12 дана. Значи они су свакодневно долазили. Знао да је баш било свакодневно да су долазили и суботом и недељом. Када се то завршило, значи ништа, ја сам рекао, начелнику, односно заменику начелника, да то иде тим неким својим током и он ме је значи једног дана позвао и рекао да је ово завршено, да та лица више неће долазити на Институт и да је наш део посла по том питању завршен. Следећи период кад је почело то виђање, био је пред само отварање афере за Ибарску магистралу где је направљен онај чувени «дил» са замеником начелника службе који је на крају нити испоштован и уопште и ту се ушло у једну ситуацију где је вероватно сада нико не зна како може да се изађе из тога. Кад је прављен тај «дил» Душан Спасојевић је дошао значи у контакт самном и у једном моменту он је почео да ме наговара да ја пристанем на то. Ја сам у том моменту видео да је он већ обавештен, значи о том дешавању иако сам ја лично водио разговор само са тадашњим замеником начелника службе господином Мијатовићем и

тадашњим начелником одељења за безбедност господином, чини ми се да се зове Ђурица Владимир. Ја сам га питао одакле ти то знаш. Он је онако шеретски одговорио значи, знам ја свашта, тако нешто у том стилу. Ја нисам хтео дубље да улазим у то јер сам видео да једноставно како да Вам кажем, из њега као да је избијао неки понос, пошто је ето он знао нешто везано за тај договор а ја нисам знао. Значи онако је мало био, како да кажем, па не препотентан али тако могло је да се осети у његовом понашању. После тога, кад се све то десило, значи с обзиром да је то изазвало одређени потрес у самој Јединици, а нормално објашњење није могло да се да припадницима Јединице да би се они на неки начин смирили, значи ја сам цео тај фебруар и скоро цео март провео у Кули, због тога што нисам хтео да у Јединици почну да колају неке приче које не би требале да колају. После тога, Јединица је била ангажована око целе оне срамотне акције која је била везана за тадашњег председника Слободана Милошевића, где је Јединица по први пут, ако тако могу да кажем, била слагана о тој некој правој намени и њеној употреби. С обзиром да се и ту доста зна, ја не бих узимао време и сада не бих причао те детаље. То је одрађено како је одрађено и негде у првој недељи априла, чини ми се, ја сам позван од стране господина Чедомира Јовановића који ми је рекао, значи дословце, пошто је онај посао онако одрађен, алудирајући, мислећи на онај посао везано за Слободана Милошевића, као «Ето у Сурчину правимо неку како да кажем, малу вечеру па си и ти позван». Ја сам рекао «Добро». Отишао сам у Сурчин, у кућу Драгољуба Марковића, односно довели су нас тамо, пошто ја нисам знао где се налази та кућа. Био сам се договорио са Чедомиром Јовановићем да он пошаље неког да ме сачека и да ми покаже пут до те куће. Тај састанак је био на бензинској пумпи на самом улазу у аеродром. Мене је сачекало једно возило. Ја сам своје обезбеђење тамо оставио на тој пумпи и тај момак ме је одвезао до куће господина Драгољуба Марковића. Ту, како да кажем, у тој кући, већ су били Драгољуб Марковић и Горан Весић, Чедомир Јовановић, Владимир Поповић Беба и Љубиша Буха. Ја сам питао о чему се ради, шта, који је повод. Они су мени објаснили и рекли су ми да пошто је то тако одрађено а пошто сам ја ето, како они сматрају имао великог удела у томе, да не дође до неке, не знам, пуцњаве, мада је дошло тада до пуцњаве, да се српска крв није пролила и тако даље. Ето они су решили да направе ту једну вечеру, чисто онако, како да кажем, да седнемо и ето да прославимо. Рекли су да такође је требало да ту буде пок. Премијер Ђинђић али да је због обавеза био спречен и да није могао да дође. Ја сам рекао добро, ако је то тако, значи немам ништа против. Значи видео сам то чисто као један куртоазни позив. Мало касније, Горан Весић је рекао да он мора да иде, значи после једно сат и по, два. Пошто је он наменски ту дошао, да се види са пок. Премијером, међутим, пошто је Премијер отказао да присуствује тој вечери, он је напустио то друштво и

отишао. Када се та вечера завршила прешли смо, како да кажем, у неки салон и онако почели да водимо неки необавезан разговор. У једном моменту Драгољуб Марковић је онако колико сам ја приметио и видео, онако почео буквално да прича неке оде, хвалоспеве о Јединици и о свему томе шта је радила Јединица, како смо ми ово, како смо оно. Ја сам њему рекао, на то се надовезао и Владимир Поповић Беба, ја сам видео и осетио да они мене ту у ствари хоће нешто да питају. Ја сам онако у шали рекао немојте да ме обилазите као киша око Крагујевца, него ако имате нешто да питате, ви питајте, ако имате нешто да ми кажете, ви реците, значи мислим да смо створили један коректан однос да не морамо да се упуштамо у такву врсту разговора. На то ми је Владимир Поповић Беба рекао да с обзиром значи да сам ја ето у њиховим очима, како су они то тада рекли, доказао то неко поверење, како је рекао лојалност, видели су да сам коректан, да држим реч, значи да оно што кажем да ћу да урадим, да то увек и урадим. Значи они су дуго размишљали да ли да ми саопште то што хоће да ми кажу и значи донели су одлуку да ми кажу то, односно да ме укључе у један део државног посла, како су они то тада рекли. Ја сам рекао нема проблема, ја сам и даље био у служби. Рекао сам да уколико то има стварно везе са тим државним послом, ако то тако може да се окарактерише, нема проблема, с тим што сам их одмах упозорио да ћу ја о томе, значи уколико се тражи, да било ја, било који припадник из Јединице буде био упознат и увршћен у тај посао, значи морати да упознам начелника службе. Они су ми рекли да нема проблема, да то не мора да се крије од начелника службе али значи оно што се изговори у тој соби, да то строго мора да буде, како да кажем конспиративно и тајновито. У том моменту, значи, је најављен од стране обезбеђења Душан Спасојевић да је дошао у ту кућу, на шта је Беба рекао овом једном момку из обезбеђења, значи да га замоли да сачека напољу или где већ ту око куће док ми не завршимо тај разговор. Мени су они тада рекли, односно питали ме да ли сам ја упознат са једном акцијом службе која се била десила 1996. године у којој је заплењено негде око 700 кг хероина на Бугарској граници. Ја сам био упознат са тим с обзиром да је то тада била вест о највећој заплени наркотика на нашој граници. Знао сам такође, с обзиром да је тај камион у ком је заплењен тај хероин, био одузет од стране службе и био је додељен Јединици за специјалне операције као транспортно возило, с обзиром да се радило о једној великој хладњачи са приколицом. Онда су они мени рекли да ли ти знаш, значи, да та дрога још постоји, значи да је како се каже, још у поседу државе. Ја сам рекао да сам чуо, значи онда је била чини ми се и дата информација везано да је то било чувано у трезору «Комерцијалне» или «Београдске» банке, сад не могу да се сетим. Они су мени рекли шта мислиш због чега је то чувано све ове године, значи гледали су некако да ме испипају и да виде тај неки мој став и однос према свему томе. Па ја сам њима отворено рекао, није

уопште непознато и није уопште тајна да све државе у свету на неки начин контролишу те путеве наркотика и уопште контролишу продају наркотика како у својој држави тако и транзит тих наркотика кроз своју државу. Они су мени рекли овако, е па сад овако, та дрога, значи како сад то да Вам кажем, како се сликовито изјаснио господин Владимир Петровић Беба, рекао ми је дословце, та дрога је што сам ја схватио на неки начин замењена. Ја сам рекао не разумем, шта замењена. Он је онда мени рекао да ни једна држава није довољно луда да ту дрогу која се гледа кроз новац уништава и да баца и да је једноставно једна идеја државе да се та дрога прода. Ја сам њима рекао да мене конкретно наркоманија, наркотици, продаја дроге не занима и да ако је то било у питању везано за тај предлог, да ћу ја остати при томе, значи да нећу никоме говорити ништа о томе, али да на мене не рачунају. Међутим, ту се умешао Драгољуб Марковић и он ми је рекао да га нисам разумео, значи да није намера државе да се та дрога продаје, не знам по улици и тако даље, него је намера државе да се та дрога гурне према западним државама и чак је то образложио онако како је он рекао патриотски и значи рекао ми је они нама бомбе и осиромашени уранијум, а ми њима дрогу. Право да Вам кажем, кад је то изговорио, мени се та реченица свидела јер некако сам видео да то може да буде, како да Вам кажем, нека ето, мала освета нас обичних људи према том Западу који је за време 78 дана агресије урадио оно што је урадио. Ја сам рекао ако је то тако, и ако је то како да кажем, државни интерес и ако је то неки задатак који се ради под окриљем државе, ја пристајем на то. Ту је Чеда рекао овако, па видиш ко седи овде. Ја сам рекао да то мени не значи ништа ко седи овде, да ја тај задатак могу да добијем једино од заменика или начелника службе с обзиром да сам тада био припадник службе и да било шта око мог ангажовања може да иде само преко начелника службе. Они су рекли да нема проблема, значи да ћу ја добити, уколико пристанем на све то, значи да ћу добити тај потребан налог и да, напоменули су ми да то треба да се одради максимално брзо и дискретно. Ја сам питао због чега ако је то државни посао, због чега сад они укључују мене у то и због чега сад ја ту треба да одиграм неку важну улогу у свему томе. Ту је мени речено, значи да је то мало већа количина због тога што су они од тих 550 или 600 кг хероина који је нађен у том трезору, направили значи, помешали, сад ја не знам, они су ту рекли како се зову те неке супстанце, и направили једну тону хероина и да им је проблем, с обзиром да су рекли да је Србија, оно што се каже под лупом тог неког, да је означена као један од главних путева наркотика на Балкану, значи да им је врло тешко да из Србије избаце ту количину дроге за Европу. Рекли су ако ја могу да осмислим како да кажем, неку, ја то тако схватам, војну акцију како да ту дрогу по деловима, значи пребацимо у суседне земље, конкретно у Босну, Хрватску где они даље би организовали, значи где би даље било

организована веза, транспортовање, тих наркотика даље до крајње дестинације. Ја сам рекао, значи да ја сад из главе не могу то да избацам и да ми треба дан, два времена да осмислим све то. У том моменту је Чеда увео Душана Спасојевића и они су насамо нешто коментарисали, врло кратко. И онда је дошао Чеда и рекао ми је да ако већ размишљам у том правцу, да размислим и о Румунији. Ја сам рекао добро. После два дана ја сам се јавио Чеди Јовановићу и он ми је рекао да се опет нађемо. Овог пута се нисмо нашли у кући код Драгољуба Марковића него смо се нашли у оној згради у коју су ме били довели први пут, ту су ваљда биле неке канцеларије. Ја сам ту ушао. Ту су били Душан Спасојевић, Љубиша Буха, Владимир Поповић и Чеда Јовановић. Ја сам њима рекао да сам ја неки оквирни план осмислио и значи да количине, значи ако не буду биле веће од 200 кг, значи могу безбедно да се пребаце воденим путем, односно реком, с обзиром да имамо ту повољност да се Србија граничи и са Румунијом и са Хрватском Дунавом а са Босном односно тим делом Републике Српске са Дрином и да врло једноставно може да се изведе та нека акција, како да кажем војног карактера, да ти наркотици, ти пакети буду пребачени а да људи који учествују у томе буду минимално угрожени и да та пошиљка буде максимално обезбеђена. Ту је био пао значи договор око преузимања, око поделе послова, ко шта треба да ради, мислим ако Вас занима, могу у детаље све то да испричам, значи није никакав проблем, али бих се базирао на ово Ваше питање, кад, где и како сам виђао пок. Душана Спасојевића. При сваком од тих транспорта односно пошто сам ја направио тај неки план свега тога, где сам морао да укључим још тројицу припадника из Јединице, јер је било немогуће да ја то сам одрадим. Била су договорена места где то треба да се допреми, где људи треба да преузму са наше стране и ко ће сачекати то са друге стране. Значи тако је било договорено за Хрватску, за Босну и за Румунију. Значи у Румунији, односно у Хрватској, нас су сачекала нека непозната лица са трактором, то је било пребачено преко Дунава. Однели су те пакете. После два дана исто је то поновљено са Републиком Српском. Међутим, ја сам био скренуо пажњу и Душану и Чумету пошто тада углавном они су водили тај оперативни део, да ми је мало, како да кажем, несигурно, глупо, да идем са толиком количином наркотика, значи која је тада вредела огромну количину пара и да се састајем са људима које уопште не знам. Једноставно бринуо сам се и за своју безбедност и за безбедност ових момака што су самном учествовали у тој акцији. Рекао сам им да ако је могуће, да неко од њих пар сати раније пређе на другу страну и да буде са тим, како да кажем, примаоцима те пошиљке. Они су рекли да ће видети и пошто смо за два дана требали да пребацујемо то за Републику Српску, односно Босну, ја сам добио поруку да ће ме са друге стране, значи сачекати човек кога ја знам са ратишта и кога сам упознао кад сам био са Јединицом, односно тада у саставу Српске добровољачке гарде,

на Илици у Неџарићима. Ја сам питао ко је, они су ми тада рекли име а мени то име тада ништа није значило. Опет смо преко Дрине односно преко Перућког језера пребацили то што смо требали да пребацимо и са друге стране ме је сачекао човек и ја сам га онда препознао. То је био господин Зоран Јањушевић. Сачекао ме је са тројицом момака, значи који су те пакете преузели, утоварили и одвезли. Следеће пребацивање тј. следећа пошиљка је такође била у наредна два дана с тим што је требало да се пребаци за Румунију. С обзиром да колико сам ја схватио из њихове приче, та веза у Румунији је била Душанова веза, а то су наводно били неки Руси који су требали да преузму ту следећу пошиљку. Ја сам рекао Душану да апсолутно немам поверења у Русе, с обзиром да се уопште зна како они поступају у таквим ситуацијама и рекао сам му да или он или Чуме, значи сачекају мене и моје људе са друге стране пошто смо ми долазили, оно што се каже препливали смо реку под пуном борбеном и ронилачком опремом. Они су прешли са друге стране и стварно су нас сачекали на договореном месту. Ми смо те пакете предали и на исти начин смо се вратили назад. Кад је то све било завршено ту се тада радило о некој количини, чини ми се да је било пребачено између 600 и 800 кг, сад немојте ме држати за реч, али испод 600 кг није било сигурно. Када смо то завршили значи опет је био тај неки, како да кажем, радни састанак. Опет у овој просторији где су колико сам ја схватио биле канцеларије неког предузећа Драгољуба Марковића, значи где је речено да сад треба мало да се стане док се не изврше те неке уплате, исплате, односно док се тај новац не донесе назад у земљу, јер они нису хтели да ризикују да избаце целу ту количину да не би, не знам, остали без новца и да не би били заврнути. У том моменту из тог разговора сам сазнао да Душан треба да иде на пут. Ја нисам се распитивао ни какав пут, ни због чега, једноставно ми је рекао значи, треба сад та нека жетва да се покупи, како су они рекли и да ће он бити одсутан на том путу једно 7 до 10 дана. Ја сам рекао, што се мене тиче ја сам мој део посла, што је од мене тражено одрадио, ви знате целу ту комбинацију како то иде, како функционише, значи на вама је да се то одради. Они су мени рекли да мене вероватно сад ту брине новац и подела тих пара. Ја сам њима рекао да прво, мене новац од тих ствари не занима на такав начин, друго, ја сам рекао ја ово нисам радио приватно, него сам радио, колико сам ја схватио у државној режији и ако евентуално треба да се дели неки новац пошто су они ту помињали, ја сам рекао да мене једино занима да Јединица за специјалне операције добије опрему, значи која је била потребна и да сматрам да много више тај новац ће користити Јединици за специјалне операције него да се дели међу нама, јер ја нисам хтео такав новац уопште да узимам. Они су рекли онако, видео сам да како да кажем, да су задовољни, што није било речи о директном новцу, односно кешу, како они кажу, него сам ја тражио да се Јединици достави опрема. Они су рекли да нема никаквих

проблема, значи да се напише списак опреме која је нама неопходна и да ће они, значи, како буду могли и како буду нашли који канал, то значи испоручивати Јединици и рекли су значи да то неће моћи да иде званично преко Министарства унутрашњих послова јер новац није могао да се правда, него да ће то ићи тако тим неким приватним каналима. То су ми рекли због тога да ја рецимо не бих посумњао у тај договор јер су рекли ако будем направио тај списак, значи неће моћи вероватно све одједном да се достави Јединици, него ће то парцијално по врсти и количини. То је било завршено тако како је било завршено. С обзиром да је то већ био крај априла, значи негде задња недеља априла, тада, те године, значи 2001. године Јединица за специјалне операције је славила 10 година свог постојања. Ми смо хтели да направимо пошто је била десетогодишњица онако једну мало другачију церемонију, представу, приредбу, ако то тако могу да назовем, него осталих година и мислили смо значи да позовемо комплетну демократску опозицију, све странке, хтели смо да зовемо доста званица. Те недеље сам се ја значи максимално посветио припреми те церемоније и на сам, односно вече пред церемонију, ја сам направио проблем који сам направио, значи познат је тај проблем, из неког свог револта, када сам направио оно у оној дискотеци у Кули. Али добро, десило се шта се десило. Сутрадан, односно, извињавам се, два дана пре тога, значи чини ми се да је био, пошто је прослава Јединице била 4. маја, 2 маја је била објављена вест, чини ми се да су Душан Спасојевић и Миле Луковић покојни, били ухапшени у Француској, чини ми се. Ту је дошла информација да су они наводно ухапшени због пасоша или због неких нелагалних докумената које су поседовали и да чекају ваљда на екстрадицију. С обзиром да 4. маја ја сам направио тај проблем који сам направио, број званица који је требао да дође није био у оној мери у којој смо ми предвидели и та прослава је прошла како је прошла. Ја сам се вратио за Београд, односно извињавам се, дан пред прославу, односно то поподне у Кулу је дошао Љубиша Буха Чуме, са неким својим ликом, за кога сам касније схватио и сазнао да је то био мали Багзи, и онако сав успаничен ми рекао «Јао, ове су ухапсили, шта сад, шта ово, шта оно». Ја сам му рекао да ту ништа не можемо да урадимо. Кад се буде испоштовала та нека званична процедура онда ћемо видети шта и како и због чега. Он ми је ту рекао, сви су у паници, због тога што се десило, не знам шта је то кренуло, како није требало да крене. Ту је мало био испљувао Душана. Рекао је он је тачно имао задатак шта да ради, како да ради. Ја сам му рекао стварно не могу да ти помогнем сад из ове позиције. Врати се ти лепо Баћо за Београд па кад ја будем дошао за Београд онда ћемо да видимо како ћемо и шта ћемо. Ништа, они су се вратили за Београд. Да наставим, дан после прославе, ја сам дошао у Београд и био сам хитно позван, значи опет на састанак. Тај састанак тада није био у Сурчину, већ је био значи на мосту, изнад ауто-пута. Ту су дошли Љубиша Буха, Чедомир

Јовановић и дошла су још нека два лика која ја не познајем. Да ли су они били обезбеђење, мислим да су они били из те њихове екипе, с обзиром да су присуствовали разговору који се тада десио. Ја сам дошао и питао чему паника, о чему се ради, шта се дешава. Они су почели да кукају и да урлају, како је Душан ухапшен, како је сада део посла тог који је још требао да буде одрађен угрожен, како је онај део робе што је био пребачен у Румунију није још наплаћен, и да сад они не знају како то да исконтролишу и да не знају шта да раде. Ја сам њима рекао ми сад из ове ситуације не можемо ништа ту да урадимо. Човек је у Француској ухапшен, ми смо овде, значи остаје нам једино да чекамо да се врати па да видимо шта и како треба да буде. Ништа. То је прошло како је прошло. Пошто су почеле да се дају изјаве, не знам да је Душан ухапшен због отмице господина Мишковића, па да је ухапшен не знам, због лажног пасоша, значи та ситуација је колала по јавности и по медијима, те је требало да буде враћен те није. Ја сам у том периоду већ имао одобрење службе да одем на годишњи одмор с обзиром да се за јун месец планирао улазак у копнену зону значи доле око Бујановца и да је Јединица требала да учествује у томе, значи није се знало колико ће то да траје, значи ја сам добио допуст у мају месецу. Отишао сам на одмор. Међутим, после 4, 5 дана ме је звао тадашњи мој оперативни помоћник и рекао ми је да су се планови изменили и да су они добили налог раније да се крене у акцију. Ја сам се буквално спаковао на брзину, оставио сам супругу са децом, значи остали су сами тамо. Ја сам се вратио назад. Учествовао сам односно командовао сам Јединицом и тим акцијама везано за улазак у зону безбедности иако сам тада званично био суспендован. Оног момента кад сам се вратио, лично ме је позвао министар Михајловић и рекао ми је да се до даљњег помера та суспензија с обзиром да је требало одрадити овај задатак доле, да се одради тај задатак па ће дисциплинска комисија после да одлучује шта ће да ради самном, и које ће мере бити примењене. Ништа, тај задатак је одрађен. Прошло је све онако како је прошло. Део јединице је остао доле, део Јединице се вратио за Београд. Кад смо се вратили за Београд, пошто ја сам у то време био одсутан сигурно једно, значи укључујући одмор и командовање везано за зону безбедности, сигурно сам био одсутан једно две до три недеље из Београда. Кад сам се вратио у Београд, одмах ме је звао Љубиша Чуме и питао ме је где си, шта си и могао си да се јавиш, овде је тотални распад система, не знамо шта да радимо. У међувремену Душана Спасојевића су транспортовали односно вратили га назад у Југославију и он је био затворен односно притворен у централном затвору. Ја сам њима објаснио где сам био и шта сам радио, значи како се све то дешавало и они су ми рекли хитно морамо да се нађемо. Опет смо се нашли на том мостићу јер они нису хтели да се више налазимо у Сурчину. На тај састанак су опет дошли Љубиша Буха и Чедомир Јовановић и рекли су ми да сада имају проблем јер их Душан

буквално уцењује да ако му не среде да изађе из затвора, значи никад неће рећи где и преко кога је онај новац од оне пошилике за Румунију треба да се подигне и да је он врло вољан, пошто је он тада тврдио да он ту у затвору лежи за цабе, да су њему наместили, да је било овако, да је било онако, значи да ће он све лепо да изнесе шта је радио са њима у то претходно, односно прошло време и рекао ако ја тонем тону сви самном. Ту је Чедомир Јовановић изнео једну идеју, значи где је мени рекао, како да кажем, консултовали смо се шта да се ради и како да се ради, он ми је рекао да би он могао да заврши да ми одемо директно код Душана у Централни затвор и питао мене, односно предложио мени да би било добро да ја идем са њим, јер видео је у то време да ја и Душан смо направили ту неку коректну комуникацију па је сматрао да ја треба да пођем са њим. Ја сам рекао што се мене тиче нема никаквих проблема. Он је те дозволе, шта је већ требало издејствовао и ми смо отишли у Централни затвор у посету Душану Спасојевићу. Њега су довели, значи доведен је у кацеларију тадашњег управника затвора, мислим да је тада господин Блануша био. Ништа, господин Блануша је питао да ли треба да нас остави. Чеда га је замолио да изађе из канцеларије. Ми смо остали сами и ту је Душан осуо паљбу и почео да сикће како то није у реду, како је он ухапшен за ово, како су њега наместили, да њега хоће да се реше, углавном, дечко је упао у једну параноју и мислио да су му сви други криви и почео је одмах ту да уцењује да никада он неће рећи где треба да се преузме тај новац из те пошилике што је била предата за Румунију, и да ће он ако му пукне филм, значи све да каже од када је, како је рекао, од кад сам се уватио са вама. Ту је Чеда покушао дипломатијом неком да то смири. Ја сам рекао Душану нема потребе да уопште тако причамо, значи сад си ухапшен, верујем да се ради све да ти се помогне да изађеш из притвора. Међутим, он је онако мало био чудан лик је био. Био је онако необуздан. Он је мислио да то може све да се заврши одмах. Сад он хоће да изађе и то неко неког окрене телефоном и то се тако заврши. Чеда га је убеђивао да то не може тако, значи да је ту читава процедура у питању и да ће он одмах од данас почети да ради све да би он изашао из притвора. Он се ту мало смирио. Кад смо кретали напоље, ја сам чисто замолио управника Бланушу, односно рекао сам му да ли могу да искористим прилику и хтео сам да се видим са мојим бившим саборцима који су тада ту били осуђени за Ибарску магистралу. Он ми је услишио жељу. Видели смо се и пошто је Душан тада још пролазио кроз ходник, а ја сам био излазио, значи он ми је рекао, реци овима да ме ваде иначе ћу све да кажем. Ја сам рекао добро. Изашао сам напоље и ја сам то пренео Чеди. Чеда је онако мало био, не могу да кажем да је био успаничен, онако био је узнемирен. Сели смо у кола, враћали се назад и тако коментарисали смо како шта треба урадити. Ја сам рекао Чедо, ја немам никаквих ингеренција да ја сад потезем неке своје везе, с обзиром да је то био тада крупан случај. Он је рекао да ће он

да види шта може да уради и ту се тај сусрет на томе завршио. Мислим да је прошло једно два, три дана, опет смо се договорили, опет да одемо у посету код Душана. Отишли смо тамо и Душан је, извињавам се, Чеда је њему од прилике објаснио, да је покренута та процедура да се све ради на томе да би се та истрага обуставила, да та оптужба која га терети буде повучена. Да је он обавио низ консултација са тадашњим министром Владаном Батићем и да људи како је он рекао значи раде све што је у њиховој моћи. Ту је Душан био мало смирен и тај састанак се завршио на томе. Опет после два, три дана Душан је био послао поруку из Централног затвора да се опет дође код њега. Ми смо опет отишли код њега. Он је био онако утучен, нервозан, ваљда му је ишао рођендан, или шта му је ишло и замолио је Чеду ако може да му доведе супругу и ћерку за рођендан. Чеда је то наравно испоштовао, значи рекао је да нема никаквих проблема, значи да ће то бити урађено. У једном моменту мени је рекао Чедомир Јовановић да ли би се ја љутио да њих оставим насамом у канцеларији. Ја сам рекао нема никаквих проблема. Изашао сам напоље. Они су причали неких можда 5 до 10 минута. Чеда је изашао. Видео сам да су оба двојица онако били, како се каже озарени. Ништа. Тада смо завршили ту посету и отишли свако својим путем. Касније шта се ту дешавало, значи око тог питања, ја о томе не бих могао да говорим јер нисам био присутан тим неким даљим састанцима и договарањима због тога што сам 14. јуна опет направио проблем, односно тако је то представљено, јер сам вероватно ја увек био највећи кривац за све, али такав ми је хороскоп, у клубу ресторану «Ступица». Тај проблем је исто познат нашој јавности, значи не морам да улазим у детаље. Тада сам био приведен у Централни затвор. Био ми је одређен притвор и моја жена је издејствовала, значи моја супруга је издејствовала да ми дође у посету, коју је довео Чедомир Јовановић и ја сам стварно захвалан због тога, зато што ми је олакшао не неки начин тај мој боравак од 4 дана у Централном затвору. Кад сам био пуштен из Централног затвора, отишао сам кући. Значи стигла је директива из службе, значи конкретно знам, од начелника Мијатовића да се мени укину све привилегије, значи по питању обезбеђења, по питању, значи нисам смео да носим оружје, одузета ми је била службена, значи једноставно био сам оно стављен на лед. Нисам се ја бунио. Ја сам схватио да сам направио више проблема него што је то могло да се толерише. Нисам имао никакву злу намеру, једноставно жив човек. После једно 5, 6 дана, звао ме је на кућни број Чедомир Јовановић и рекао ми је где си, шта си, и питао ме да ли могу да дођем у Владу Србије. Ја сам рекао да могу али да нити имам возила, нити имам обезбеђење. Замолио сам га ако може да ми пошаље своје обезбеђење, пошто су у то време њега већ обезбеђивали припадници Јединице за специјалне операције. Он је лично дошао, значи са целим својим обезбеђењем, ставио ме у аутомобил и одвезао ме у Владу Србије. У Влади Србије, тада сам се срео са пок. Премијером Ђинђићем.

Значи онако, нити сам ја имао шта њему да кажем. Ја сам рекао направио сам проблем, шта сад, то је тако. Он ми је рекао, мислим, био је врло коректан, значи рекао ми је, добро, направио си проблем, није крај света, неће никог да обесе за то, али ми је рекао значи тешко да ћеш моћи да останеш у служби и да наставиш да радиш то што си радио. Ја сам му рекао да ја немам никакву намеру било коме да правим проблем нити да желим било кога да увлачим у неку ургенцију што може да ми направи било какав проблем у јавности, да се сад неко залаже за неког ко је направио толике проблеме а опет му се гледа кроз прсте. Он ми је рекао, то је био један коректан разговор. Он ми је рекао О.К. схватам да си схватио поенту и питао ме шта сад мислиш да радиш. Ја сам му рекао, с обзиром да сам направио ово све што сам направио, мислим да ћу скроз да се повучем, јер право да Вам кажем, мало ме је било и срамота због свега тога јер сам више штете на неки начин нанео другима него самоме себи. Он ми је тада рекао, да ли сам ја размишљао и да ли размишљам уопште у правцу да рецимо једно на 6 месеци или годину дана се склоним у иностранство док сва та како се каже, гужва не прође, док се то не слегне, па после да се вратим, па после ћемо да видимо. Ја сам му рекао да сам размишљао о томе али да ја за један такав одлазак у иностранство немам финансијских средстава и да ми је то просто немогуће. Он ми је рекао да што се тиче тога да то не би требало да буде никакав проблем и рекао је Чеди, пошто је Чедомир Јовановић био такође присутан на том састанку, значи рекао је Чеди, види ти да се заврши то што треба да се заврши. Шта да Вам кажем, ја сам био захвалан. Значи видео сам ту један свој спас да после свих тих дешавања где сам ето, хтео, не хтео, углавном био тај неки главни актер, значи био сам му захвалан што ми се пружила могућност да се склоним са породицом и да бар то једно време будем ван те неке жиже дешавања. Ништа, тај састанак се завршио. Чеда је требало да ме врати назад кући. Ја сам изашао напоље, они су остали још пар минута у канцеларији. Чеда ме је вратио кући и кад сам излазио из кола Чеда ми је дао једну пластичну кесу у којој је било 30.000 долара. Ја сам питао, он ми је рекао то је оно што смо малопре причали, значи да не идеш преко као слепац него да можеш да живиш са својом породицом. Ја сам био захвалан и рекао сам му да што се мене тиче ја ћу испоштовати све оно што смо се договорили. Значи немам никакву намеру да се нешто прсим и трсим, да се позивам ни на кога и ни на шта, и рекао сам чим будем завршио одређену папирологију да ћу напустити земљу. Можда сад ово мало одскаче од оног Вашег питања што сте ме питали одакле, како, где сам се сусретао са Душаном Спасојевићем, али некако причам због тога, зато што све је то на неки начин повезано, па чисто да би сви овде схватили ту једну целину те приче, значи због тога сам можда мало...

Председник већа: Слободно наставите.

Окр. Милорад Улемек: Када сам завршио ту сву папирологију, извињавам се, пре тога, значи кад сам донео ту одлуку да идем са породицом, по изласку из Централног затвора и после тог састанка са пок. Премијером у Влади, значи ја сам отишао у службу и рекао начелнику да ћу да схватим тежину својих дела, да схватам да сам нанео, како се то каже, бруку служби Министарству и да ја једноставно желим да поднесем оставку и значи да што се мене тиче не мора да ме воде ни пред какву дисциплинску комисију нити да се прави било какав циркус, једноставно поднећу оставку и то је то. Он је то прихватио. Питао ме је хоћеш споразумни раскид или оставку. Ја сам рекао што се мене тиче, за мене важи правило кад се једном служба напусти тој служби се више не враћа. Немам разлога да потписујем споразумни раскид. Поднео сам оставку и отишао. Почетком августа 2001. године чини ми се, да сам напустио земљу и отишао са породицом у Грчку. Ја сам тада имао југословенски пасош пошто видим да се овде доста полемике водило око тих чувених пасоша, да су ми издавани не знам од ове или од оне службе. Имао сам југословенски пасош издат значи на име Владо Вукомановић. Тај пасош ми је био издат од стране тадашње службе државне безбедности негде у октобру 1999. године. Разлог је био тај што сам хтео са супругом да путујем у иностранство, конкретно у Тунис. Пошто је пракса у служби била да високи руководиоци поготово они за које постоји основана сумња да може да их тражи Хашки суд или нека таква међународна организација, нису имали дозволу да путују са својим пасошем ван земље, због страха да не би били ухапшени и приведени и тако даље. Мени је тадашњи начелник Девете управе, значи по одобрењу начелника службе легално издао легалан тада југословенски пасош само што ми је било промењено име на Владо Вукомановић. С обзиром да у то време, значи грчка амбасада је издавала визе само на месец дана, значи за улазак у њихову земљу, а с обзиром да сам ја сматрао и желео да одем у Грчку да се склоним са породицом због тога што била ми је некако најближа и знао сам неки одређени број људи тамо и раније сам путовао тамо, некако ми је тамо било најједноставније да одем. Отишли смо тамо. Међутим, онда се пред мене појавио, предамном се појавио један други проблем. Пошто је виза била издата на југословенском пасошу на месец дана, значи онда сам имао проблем како да ту визу стално обнављам јер тада у то време, после свих тих дешавања у Југославији, Грчка је одбила, Грчка амбасада је одбила да издаје визе на 6 месеци и годину дана, с обзиром да су ваљда тако неки налог, колико је мени било објашњено добили директно из Европске уније. Ту сам имао велики проблем, зато што једноставно нисам знао, значи отишао сам доле са супругом, са двоје деце, нисам могао себи да дозволим да сад остајем месец дана па да се враћам, да остајем месец дана па да се враћам. Ја сам се ту једноставно распитао које бивше

републике са нашег поднебља чији пасоши не подлежу таквој процедури и мислим да су једине две државе биле Словенија и Хрватска. Пошто је тада било много тешко набавити, како да кажем, испод руке словеначки пасош, ја сам се одлучио за хрватски пасош. Значи на улици, како се то каже, на црној берзи, сам за целу своју породицу, значи за себе, за супругу, за сина и ћерку набавио бланко хрватске пасоше око којих се после толико подигла та прашина, где се ишло чак дотле да су мени лично хрвати издали тај пасош, то је тотална небулоза. Значи на улици сам, на том да кажем црном уличном маркету сам купио, набавио те пасоше, дао слике и ја сам за себе урадио, односно ја и своја породица смо урадили идентичне податке смо унели у те пасоше, као што смо имали у југословенским пасошима, управо да не би на тим границама не би дошло до забуне и да се не би појавила та грешка да у једном пасошу једно име а на другом пасошу друго. С обзиром да су Хрвати имали значи права да улазе без визе у Грчку, односно њихови пасоши без визе и без неког дужег ограничења, значи мени су ти пасоши били, како да кажем, најбоље су ми одрађивали сврху да бих ја могао да боравим у Грчкој. Значи то само значи говорим о овим пасошима зато што понављам да се опет дигла та нека халабука око тих пасоша, па сам само желео то да појасним. Значи, рекао сам, у августу смо се преселили у Грчку. Тамо смо се настанили. У септембру смо уписали сина у школу и тај неки живот је почео да тече нормално. У међувремену, пар пута сам се из Грчке чуо са Чедом Јовановићем, где сам му рекао да је све у реду, да смо се сместили, да нема никаквих проблема. Да сам им захвалан за оно што је урадио за мене и за моју породицу и тако да ћу ја сад ту живети па кад се све то тамо смири и среди, значи ако Бог да вратићемо се. Пошто је у то време ишао, како да кажем, судски процес везано за Ибарску магистралу, ја сам требао да будем позван као сведок у том процесу. Чини ми се да је то било крај септембра и почетак октобра. Немојте ме држати за реч. Ја сам се ту спремио да се вратим у земљу да бих могао да дам изјаву у том процесу и једно 5, 6 дана пре тога процеса, ја сам се вратио у земљу. Кад сам дошао у земљу јавио сам се људима из моје Јединице, значи тадашњем команданту Јединице и свим тим официрима са којима сам остао у добрим односима, мада кажем они су мало били љути на мене због тога што сам једноставно дозволио да се све то издешава и што сам дозволио да на неки начин будем смењен са места команданта. Такође, хтео бих да напоменем да у септембру месецу, чини ми се да је Душан Спасојевић био пуштен из притвора из Централног затвора и био је пуштен само он. Значи у притвору су остали чини ми се да је ту био и Миле Луковић и још двојица, тројица, чини ми се Симовић и не знам још ко. Значи он је изашао из притвора и у тим неким разговорима са људима са којима сам контактирао у то време, значи ја сам знао да је он изашао из притвора, и чули смо се. Договорили смо се да се нађемо негде на неком неупадљивом месту, опет као за

праксу тај мостић изнад ауто пута је било место састанка. Тамо смо се нашли и ту је био и Љубиша Буха. Поздравили смо се, питали су шта, како, где, он ми је рекао на једвите муке, једва ево држали су ме за ништа. Ту је почела прича како је све намештено, да је чак био у то време посумњао у Чумета да га је он наместио, па су се били посвађали па га је онда ваљда овај уверио да он нема везе са тим, па су се били помирили и тако даље. Ту је мени Чуме скренуо пажњу да колико је он могао да схвати, пошто ми је рекао да се пар пута у међувремену виђао са замеником начелника Мијатовићем, односно питао ме је што тебе Мијатовић не воли. Ја сам му рекао, нема никакав разлог да ме не воли, али има ту неку аверзију према мени, мада сам ја у ствари знао да тај сукоб и та нека аверзија према самој Јединици датира од много раније, где је он заправо био у сукобу са тадашњим начелником Друге управе Франком Симатовићем али да сада не улазимо у те теме. Ја сам му рекао стварно не знам зашто и како, али ми се та идеја односно могућност провукла кроз главу. Он је баш рекао води рачуна знам да си овде. Није му било мило што је оно за Ступицу онако било завршено. Био је бесан када су изашли из затвора. Он је рекао мени се све чини некако да он хоће да ти спакује. Рекао ми је пошто немаш никакво обезбеђење, пошто немаш никог да иде уз тебе, он ми је понудио да дођем да до тог суђења боравим код њега у Сурчину у овој, како се то зове, Котобањи. Ја сам му се захвалио, рекао сам да ћу се ја некако снаћи јер сам у то време хтео да боравим и тај један период да живим код родитеља од моје супруге у Земуну, јер су они тамо имали стан. Пошто је то био један период од једно 4, 5 дана пре суђења, ја сам мислио провешћу 4, 5 дана ту, не морам нигде да излазим. Појавићу се на суђењу и вратићу се назад у Грчку. Међутим, то суђење због нечега је било одложено. Било је одложено на неких можда чак месец дана. Ја сам ту размишљао да ли је боље да останем у земљи или опет да прелазим, оно што се каже четири границе, да идем за Грчку и да се враћам назад и да ризикујем, пошто је знате како, у то време су већ почеле да иду и да колају оне приче, те идете за Хаг, те не идете за Хаг, сад ће овај, сад ће онај, те хапсиће вас, те растуриће вас, те биће овако, те биће онако и мени се то стално на неки начин мотало по глави и једноставно нисам хтео себи да дозволим да ако већ опет морам да се враћам за месец дана опет да ризикујем границу, прелазак, с обзиром да сам имао тај, како да кажем, полулажни пасош, нисам хтео да ризикујем више него што је то требало и ја сам одлучио да останем тих 20-так дана. О томе сам обавестио односно рекао сам Чумету, Душану да имам намеру да останем овде, међутим, да ми је проблем да не могу сад да живим код таште 20 дана где је она живела са својом мајком, мужем, дететом и тако даље, пошто стан није био велики. Опет да идем кући, значи немам никакво обезбеђење. Кућа ми је, како да кажем, специфична. Бојао сам се једноставно да се у тој кући или око те куће, значи не деси нешто. Ту је Душан онако рекао да

он има неке своје станове и питао ме је да ли би ја хтео да будем склоњен у једном од тих станова. Ја сам га питао шта станови, какви станови. Он је рекао ма увек ми то имамо, један, два, три у штеку, никад се не зна. Ја сам рекао па добро, могу да погледам, да видим где је шта је, колико је безбедно, па ћу онда да одлучим. Отишли смо до тог једног стана. Тај стан се налазио код Сава центра, не знам улицу. Стан је био онако, што се каже осигуран, безбедан и ја сам му рекао О.К., ако је то тако значи остаћу овде тих 15-так дана, само сам га значи замолио да никоме, апсолутно никоме не говори да се ја налазим у том стану јер уз себе нисам имао никог од својих људи и јер ми је било буквално тада забрањено да било ко од људи из Јединице, значи ради било шта везано и за моју безбедност и за неке контакте самном. Он је рекао нема проблема, све ће бити испоштовано. Ја сам значи кренуо да боравим у том стану и после једно 5, 6 дана, тај стан, видим ја откључава неко врата, улази неки лик. Добар дан. Добар дан. Гледам ја њега, гледа он мене. Он каже ја само да узмем ту неке ствари из овог стана. Ништа, ја кажем добро. Човек је ушао и задржао се неких 20 минута и отишао. Ја сам после контактирао Душана и рекао сам му ако смо се договорили да нико не долази у стан, немој да нико долази у стан. Он је рекао, ма то је неки мој дошао нешто да узме. Он је раније боравио у том стану, неће он ништа, вамо, тамо. Ја нисам имао право да Вам кажем поверења и ја сам рекао Душану да ћу да изађем из тог стана. Опет сам се вратио код таште. Међутим, пошто је тај стан тамо код моје таште био како да кажем, скучен, она је имала један стан на Миљаковцу, да ли од неке тетке, од неке родбине. То је била једна мала гарсоњера и после пар дана боравка у Земуну ја сам одлучио да се тотално инкогнито пребацим у тај стан и да сачекам почетак тог другог заказаног процеса. У међувремену, с обзиром да ми је супруга затруднела у Грчкој, и пошто је била трећи, четврти месец трудноће, значи ту негде, већ је била средина новембра, она је хтела да дође у Београд, да изврши све те контроле које је требала да изврши, јер је то доле било страшно скупо и једноставно је хтела, пошто је била одсутна већ трећи, четврти месец, хтела је да се види са родитељима, а да њени родитељи виде унукe и ја сам рекао нема проблема, дођи. Она се вратила у Југославију и отишла је кући. Значи ја сам онда, пошто је већ мало сад ситуација била другачија, значи нисам могао сам да се кријем са децом, замолио сам пар неких момака које сам знао из града, који су иначе радили раније за мене, пре него што сам ушао у службу, док сам држао дискотеку, који су ту у тој дискотеци радили као обезбеђење, с обзиром да сам остао у коректним односима са њима, значи ја сам их замолио и рекао сам да ћу бити ту пар дана у Београду. Замолио сам их ако могу да се брину ту око куће, о мојој безбедности и безбедности моје породице, Они су рекли нема проблема. Негде 4, 5 дана, можда до 7 дана, пре него што сам ја требао да сведочим као сведок у суду у случају Ибарске магистрале, десио се случај

Бановићи. Пошто су овде кроз овај суд, како да кажем, прошли неки људи који су доста давали коментара у том целом случају, ја бих Вас замолио да могу ја да изнесем своје виђење ствари и сазнања, с обзиром да сам био један од како да кажем, актера и учесника целог тог протеста. Чисто значи да се неки закључци не би доводили на основу прича оних људи који нису учествовали у томе, него су по штампи и по медијима могли овом суду само да препричавају оно што су чули од овога или што им је овај или онај пренео. Сећам се добро да је био четвртак. Ја сам био у кући. Код мене је дошао тадашњи командант Јединице. Чим сам отворио врата ја сам видео да је момак изгубљен скроз. Да има неки проблем. Ја сам рекао шта је било, о чему се ради. Он је ушао и он ми је испричао значи да има један проблем у Јединици, да су сви људи тотално дезоријентисани, да не зна шта да ради и да постоји могућност да како је он то рекао, да му се Јединица отме контроли. Ја сам рекао објасни ми о чему се ради, шта се десило. И он ми је онда испричао како су они тога дана или дан пре, сад не могу да прецизирам, добили налог да требају у Обреновцу да ухапсе два опасна криминалца и да је због тога била ангажована Јединица, јер не знам, један је имао два, три убиства, други је био што се каже, лак на пиштољу, да служба није хтела да ризикује да се ту ангажује јавна безбедност, бојали су се да то не процури и одлучили су да ангажују Јединицу. Ти момци су то одрадили онако како су мислили да треба да одраде и све је било у реду док се увече није појавила информација да су ухапшена браћа Бановић и да су чини ми се, исто то вече транспортовани у Хаг. Ту је у самој Јединици настао одмах хаос само из једног разлога, због тога што тада у то време, значи већ после изручења Милошевића, су почеле да колају те приче и да се како да кажем, јавља једно незадовољство у неким одређеним круговима, да се поставља питање, да ли је исправно изручивање у Хаг или није било исправно и сви су се позивали на тај неки закон о Хагу који тада није био донет, него се наводно то радило по тој некој Уредби Владе Републике Србије коју су неки чак од тадашњих опозиционих политичара и оспоравали да је она нелегална, неважећа и тако даље. Ја сам рекао тадашњем команданту Маричић Душко се зове момак, ја сам му рекао да значи ако је то такав проблем и ако је то тако било како он каже, да једноставно обавести начелника службе, да начелник службе са ким он сматра да треба да дође у центар у Кулу и да на један најнормалнији начин, значи једноставно каже људима шта већ треба да им објасни. Значи на њему је било да нађе то објашњење и да смири ситуацију. Он ми је рекао добро. Ништа, он се дечко вратио за Кулу. Сутра је био петак. Пошто он није звао, ја сам мислио да је то било решено и добро се сећам ситуације, када ме је негде поподне звао Маричић Душко и рекао ми је да начелник није имао разумевања за њега, да никако није могао да дође тога дана јер је био у послу и да је овде ситуација све напетија и напетија, да људи неће да иду за викенд

кући пошто су могли да иду кући и да ту почиње да се рађају свакакве идеје. Ја сам, ја ни онда нисам сматрао нити нисам хтео да мислим, пошто сам добро познавао све те људе из Јединице. Знао сам ту структуру као што сам знао сваког у главу јер сам дуго година био командант да из тога може да изрони такав један државни проблем који се касније појавио, јер сам мислио, добро, не знам љутиће се, дуриће се два, три дана и проћи ће. То је то. Ништа. Ја сам са супругом тог дана отишао у биоскоп Сава центар сећам се да је био, пошто је био не знам да ли неки ФЕЕСТ или неки Фестивал филмова, и тамо сам угледао свог начелника односно мог бившег а тадашњег начелника службе Горана Петровића. Нисам могао да верујем, човек иде у биоскоп а да у Кули у једној јединици, значи која је сама за себе тражила респект и разумевање за све оно што ради, да једноставно није могао да услиши значи молбу команданта те јединице и да одвоји пар сати, значи да обави разговор са њим, него је отишао у биоскоп. Ја ту нисам имао ништа да кажем, само сам нешто прокоментарисао. Ништа. Отишли смо у биоскоп. Биоскоп се завршио. Вратили смо се кући негде око, баш је било касно. Опет ме је звао, не заправо, звао ме је начелник, бивши начелник безбедности Милорад Брацановић који је тада био, чини ми се начелник Седме или Девете, чини ми се да је био начелник Седме управе и рекао ми је, човече, јел знаш ти шта се дешава. Ја сам рекао, знам, има проблем, десило се то и то. Има тих неких одређених гунђања и незадовољства. Ја не знам ништа више. Он ми је рекао седи у кола и одмах иди за Кулу. Ја сам звао, покушао сам да добијем команданта Јединице. Међутим, нико се није јављао. Сви мобилни су били, које сам ја онда поседовао, везано за људе у Јединици, сви мобилни су били искључени, сви телефони на централи су били искључени. Пошто се то никада није десило, значи да сви телефони буду искључени и да једноставно не можете да добијете никога из те Јединице, ја сам схватио да је то већи проблем. Ја сам се сјужио за Кулу. Ушао сам тамо и кад сам ушао тамо, значи сачекала ме је читава команда, пошто је било касно, војска је већ спавала, сачекала ме је читава команда. Шест официра је било у том командном саставу и рекли су ми да су захвални што сам дошао, да хоће да ми изнесу свој проблем, али су ми рекли, јер су ме сачекали на капији, рекли су ми да ако уђем унутра, не могу да изађем док се ово не заврши. Ја сам питао, шта, да ме узму за таоца, не разумем. Не, не, не. Значи онај ко од данас уђе, они су рекли, ми смо донели једну одређену одлуку. Ту одлуку ћемо саопштити, ако будеш ушао унутра, значи у центар, и ако будеш значи, пристао, значи да останеш ту, значи не мораш да учествујеш у ничему, али не можемо да те пустимо. Ја сам рекао, људи, то су све били моји официри, моји борци. Ја сам рекао да нема никаквих проблема, значи све што они буду радили, ја као њихов бивши командант, значи стојим апсолутно иза тога, с тим што сам ја рекао да ја у понедељак имам сведочење на суђењу и да уколико мене не пусте из тог центра, значи

највећу штету из тога ће да имају наша два припадника који су били процесуирани у том суђењу. Они су рекли, нема проблема, може да се иде на суђење, они ће ми дати обезбеђење из Јединице и возила, значи одемо на суђење и вратимо се назад. Ја сам рекао чему параноја толика, шта се дешава и они су онда рекли ту све оно што се издешавало, како се издешавало, какво је стање у Јединици, какве им се идеје уопште рађају, какве им идеје падају на памет. Ја сам схватио да су они били у праву 100%. Схватио сам да је то један револт који је избио из њих због тога јер су једноставно били обманути, и то ни мање ни више, него су били обманути од стране својих првих претпостављених, а на врху те хијерархијске пирамиде је био сам министар и ја сам схватио да су они потпуно у праву. Ја сам рекао, добро, О.К., заузели сте став, прекинули сте све односе са министарством, са службом, са свима, шта даље. Они су рекли...

Адв. Слободан Миливојевић: Извињавам се што прекидам, али имам осећај да се наш браћеник заморио и два сата већ говори, па Ви њега питајте да ли има потребу за одмором или не.

Председник већа: Да ли желите да прекинемо ако сте се заморили у излагању, ради одмора?

Окр. Милорад Улемек: Па да Вам кажем, нисам се заморио, али вучем још мало ову прехладу па ми полако већ моћ говора....Значи ако није проблем, ако је проблем наставићу.

Председник већа: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12,33 ЧАСОВА

Председник већа: Констатује се да је напустио главни претрес бранилац адв. Драган Крстићевић.

Нека приступе сведоци Данило Копривица, Зоран Петровић и Зоран Трајковић.

Отпуштају се сведоци који ће бити позвани накнадно писменим путем ради њиховог саслушања. Можете напустити судницу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Наставља се процесна радња саслушања првоокривљеног Милорада Улемека.

Нека приступи за говорницу.

Председник већа: Има реч адв. Момчило Булатовић.

Адв. Момчило Булатовић: Уважени председниче већа Ваша је дужност да се старате о држању реда у судници. Мислим да данас главни претрес иде једним потпуно нормалним током. Једини ко ремети тај нормални ток, ко се непристојно понаша у судници, што морам признати то је пуномоћник оштећених господин Даниловић, који се све време испитивања, саслушања оптуженог Улемека цинично смеје. Ви то вероватно не примећујете из позиције те у којој седите и можда и не обраћате пажњу, са правом, на ту страну, то сам и прошли пут рекао, али бих Вас молио да обратите пажњу, да скренете пажњу господину Даниловићу да то не ради, јер сте због истих ствари својевремено опоменули уваженог колегу Миливојевића. Хвала.

Председник већа: Нећемо полемисати с обзиром....

Адв. Рајко Даниловић: Није истина и обична провокација позната служби.

Председник већа: Ја мислим да...

Адв. Ненад Вукасовић: Ја сам колегу Даниловића опоменуо....

Председник већа: Одузимам Вам реч. Немојте говорити без дозволе, колега Вукасовићу заиста...

Адв. Ненад Вукасовић: Ја сам га опоменуо, према томе истина је.

Председник већа: Мислим да би требало због озбиљности садашње процесне ситуације и да омогућимо право на одбрану првоокривљеном Милораду Улемеку, да заиста није потребно са моје стране, ја се надам да сте озбиљни људи, да било кога опомињем нити да прекидамо излагање, јер и закон каже да окривљени има право у непрекинутом и неометаном излагању да изнесе своју одбрану и да одговара на питања, ако то жели. Према томе, генерално важи та опомена председника већа, везано за пристојност у судници. Мислим да нема потребе да се међусобно полемише и једноставно мислим да то није ни време ни место, нити да се води полемика између пуномоћника, бранилаца, мислим да треба да омогућимо право на одбрану окривљеног Милорада Улемека. Можете наставити.

Окр. Милорад Улемек: Хвала. Ево да наставим, где смо прекинули. Значи, по мом доласку у центар Кула, када сам се са својим бившим потчињенима договорио од прилике о тој неком мом статусу након мог уласка у центар и када сам објаснио разлоге због чега ћу морати да напустим тај центар, онда је био одржан један састанак на коме једноставно је требало да се утврди, добро, сад ситуација се затегнула и шта сад. С обзиром да је тадашњи командант Душко Маричић још једном покушао да ступи у везу са начелником службе, начелник службе, то је већ, да прецизирам време, била субота ујутру. Начелник службе га је одмах одбио и рекао му је са којим је он правом искључио све везе у центру Кули и наредио му је да одмах дође у централу службе у Београду. Тадашњи командант му је рекао да он не може да напусти Јединицу због тога што је ситуација таква и таква да не понављам, на шта је он имао ту краћу препирку са начелником службе и углавном тадашњи командант није хтео...Једно два сата после тога пред капију центра је стигао тадашњи заменик Мијатовић и са њим је у колима био тадашњи начелник Седме управе Милорад Брацановић. Они су пошто пото хтели да уђу у седиште Јединице, међутим, због начина на који су се они опходили према команданту Јединице претходна два дана, командант није хтео да их прими, већ им је однео састављен на папиру, значи састављен захтев од стране Команде, захтеве које је Јединица хтела да предочи начелнику службе, због чега се све то издешавало. Мијатовић је узео онај папир и буквално га бацио команданту, значи бацио на команданта и рекао му је, ви немате никаквих права за никакве захтеве, или одмах смирите ову ситуацију или ћемо другачије да разговарамо. Командант Маричић, пошто је млад момак, пун неког свог поноса, он је ту ушао у вербалну препирку са замеником и тај састанак се завршио, ако могу да кажем катастрофално. Он се вратио назад. Био је онако бесан, тужан и рекао је пошто они нас не схватају озбиљно, ми ћемо да урадимо следећи корак. Следећи корак је био тај да је донешена одлука да се једним мирним путем блокира

један део ауто пута, негде у висини Врбаса, Суботица, Нови Сад и да се на тај начин заправо скрене пажња шта се то заправо дешава у тој Јединици. Када је таква одлука донесена, значи један део Јединице је извршио тај задатак и блокирало један део ауто пута, чини ми се у неком интервалу од два сата. Нико није могао да прође. Била су пропуштана само возила хитне помоћи и војске Југославије. Тада је дошао председник општине Врбас и ја не знам из које је странке био, и почео ту да држи неко политичко опело, неки политички говор, како ће он ово, како ће он оно. Њега су буквално припадници најурили одатле, на шта је он отишао сав увређен. Те вечери, пошто је очито било да је то изашло у јавност и да се дигла, како да кажем велика галама око тога, команда Јединице, значи је отишла самном и ових шест официра које сам навео, је одлучила да направи једну како да кажем, не конференцију за штампу, него хтели су да позову новинаре и да прочитају оно саопштење које су хтели да уруче заменику начелника службе, да он то преда министру и да им се пошаље одговор. Та, како да кажем конференција, се десила у вечерњим сатима у суботу увече. Дошао је ту буљук новинара и момак, значи официр кога су изабрали, који је био изабран као за неког портпарола, то се није тако гледало, али ајде то тако кажем, изашао, прочитао то саопштење, захвалио се новинарима који су дошли и вратио се назад. Сутра је била тотална гунгула у нашој јавности и пошто је у том саопштењу због наведених разлога који су били врло једноставни, значи да је Јединица за специјалне операције добила лажно наређење односно, да им није речено због чега се заиста хапсе браћа Бановић. Министар полиције је одмах почео да реагује, значи министар Михајловић, како смо ми, не знам, политички увезани, како нас штити ова странка, како нас штити она странка, како је то све политика, како то нема везе са тим саопштењем, пошто се у том саопштењу тражила његова оставка, јер је он заправо као министар полиције, знао за тај задатак и он је заправо био најодговорнији. Та одлука да се тражи његова оставка донета је само због тога што се нико није удостојио, значи да на један коректан начин, значи нађе приступ и поприча са тим момцима и да на тај начин покуша да смири ситуацију, него су они то једноставно отресли, као што ви радите нема везе, или радите или не радите нешто. Ту се уопште није радило о никаквој политици, значи радило се само о томе да се те ствари сведу на један коректан однос и то није имало никакве, асполутно никакве везе са било каквом политиком. Пошто је тада покојни Премијер био у Америци, нас више нико није контактирао, нико није више ни долазио и сутрадан, у недељу је на капију дошао бивши генерал Перишић, који је покушао, не знам, да ли да уђе, да ли он, или је ту нешто покушао да смири ситуацију. Није успео. После је дошао Ненад Чанак, тамо је направио праву сцену, назвао нас оваквим и онаквим именима, да смо плаћеници, да смо ово, да смо оно. Ни он није могао да уђе у центар. Негде око 20,00 часова

увече, на капију је стигао један момак, ја не знам ко је, стража је само пренела, и донео поруку од Душана Спасојевића који је тражио да се хитно видимо јер има једну важну поруку за мене. Он ми је био ставио, у тој поруци је писало број његовог мобилног телефона на који сам ја могао да контактирам. Ја сам га звао и он ми је рекао да морамо хитно да се видимо зато што има поруку од оног што долази преко बारे. Алудирао је при томе на покојног Премијера Ђинђића. Ја сам рекао нема проблема, али ја Кулу не могу да напуштам. Значи ти, нека те доведу овде до Куле, с тим што бих напоменуо да у то време Душан Спасојевић је имао при себи обезбеђење Јединице за специјалне операције које му је додељено на захтев Чедомира Јовановића одмах потом пошто је он био пуштен, да ли је то било половина септембра, почетак октобра, из Централног затвора а који је одобрио лично министар, тадашњи министар Министарства унутрашњих послова Душан Михајловић. Значи, он је имао своје људе. Они су њега довели до једне пумпе, мислим да се зове «Браћа Мандић» или «Родић» сад нисам сигуран, испред Куле и Душан је после прешао у свој аутомобил који му је био тамо послат и доведен је у Кулу. Ушао је у Кулу, ја сам га био сачекао на улазу и он ми је пренео, значи, како да кажем, неке утиске, дешавања, шта се дешавало у Београду, коментаре од прилике, како и због чега и рекао ми је да многи, значи у Влади су уплашени, заплашени јер они мисле да ми хоћемо да не знам, извршимо неки напад на Владу, да дођемо у Београд, да хапсимо, да ово, да оно, вамо, тамо и рекао ми је да је добио поруку, сад се не сећам тачно од кога, углавном то је било, порука је била од неког из окружења покојног Премијера, да покојни Премијер кад се врати ме је замолио да се нађемо у било које доба ноћи, значи кад се он буде вратио са пута, да би видели о чему се то ради и у чему је тај проблем. Ја сам рекао, немам никаквих проблема, с тим што сам опет нагласио да ја не могу да напуштам центар. Ту је он поседео још десетак минута и вратио се на исти начин како је и дошао. Сећам се да је било негде око 3 сата по поноћи, 3 или пола четири, знам да смо сви легли да спавамо, значи када је дошао дежурни официр и пробудио нас официре који смо тада били у команди и рекао да су нека возила дошла до капије. Ја сам претпоставио ко може да буде. Одмах сам послао дежурног официра да сачека покојног Премијера, али ја се извињавам, пропустио сам један део а то је да су у суботу после одбијања односно после не давања дозволе да у центар уђу Мијатовић и Брацановић у центар, касно поподне, стигли Душан Михајловић и Чедомир Јовановић. Наравно, пошто је министар био министар, значи он је био оно што се каже, врховни капо министарства, њему је било дозвољено да уђе у центар и значи он је ту дошао и питао о чему се ради, значи ушао је унутра са Чедомиром Јовановићем. Питао о чему се ради, самном је разговарао. Ја сам му рекао дословно овако, господине министре, да ја вама не бих препричавао о чему се овде ради, јер ја

нисам бивши припадник ове Јединице, не бих желео да ви стекнете било какав утисак, значи да се ја ту нешто мешам, петљам, ја бих вас замолио да седнете и поразговарате са официрима из команде, значи без мог присуства, без присуства Чедомира Јовановића, да саслушате те официре, шта ће да вам изнесу, донесете ваш закључак и да поступите како ви мислите да треба да поступите. Он је рекао коректно. Они су направили тај састанак, причали су једно сат времена. После тога, министар је изашао са папиром и дословце рекао Чедомиру Јовановићу, ја ћу да поднесем оставку. Чедо је скочио и рекао шта, не, стани, чекај, како, због чега. У међувремену, значи док се то било дешавало, док је био тај састанак, министар је значи тражио од нас, пошто је испред центра било доста новинара, значи питао је да ли он кад заврши тај састанак може да изда саопштење за јавност, с обзиром да је рекао да је у јавности прилично збуњујуће, како да кажем компликована ситуација јер није било никаквих вести шта се то дешава. Једна одређена група тих новинара је пуштена унутра у центар. Они су седели, односно боравили у тој једној просторији у којој је била предвиђена та конференција и он кад је изашао, значи из официрског клуба где се одржавао тај састанак, значи изашао је спреман са саопштењем. Био је онако утучен и рекао је Чедомиру Јовановићу, значи, ја подносим оставку. Чедо је ту скочио и рекао, не, стани, Душане, нису ти они дали мандат, ти знаш ко ти је дао мандат, не могу они да ти узму мандат. Министар се ту колебао, хтео је и није хтео и на крају је рекао Чеди, можда си у праву, на шта му је Чедо истргао онај папир из руке, савио и ставио у свој џеп. Министар се онда упутио у ту салу где би требао да се обрати новинарима и рекао оно што је рекао, што је већ познато. После тога, значи кад је напуштао центар, значи, чини ми се само да је прокоментарисао, нека вам је Бог у помоћи, или тако нешто и напустио центар. Значи то сам само испустио у овом излагању. Значи враћам се на долазак покојног Премијера. Када је официр отишао до капије, значи питао је ко је, шта је. Рекли су му да је дошао Премијер. Он је обавестио команду Јединице. Било му је речено да одмах пропусти Премијера. Међутим, ту је хтео да уђе и Чедомир Јовановић. Пошто је Чедомир Јовановић и кад је био ту са министром направио један испад, где је буквално због његовог тог наступа за мало није дошло до туче између мене и појединих официра, ови официри што су били у команди, што су, како да кажем, на неки начин руководили протестом су рекли да Чедомир Јовановић не може да уђе у центар, већ да се само Премијер пусти са својим обезбеђењем. Премијер је ушао у центар. Био му је предат рапорт. Ту се десила значи, по мени једна непријатна ситуација, зато што је тадашњи официр безбедности вероватно под утиском тог свог неког радног места, ипак морао да сними тај моменат предаје рапорта иако о томе није било неког договора и није било никаква намера унапред да се то уради. Он је то снимио што је касније, после дато на телевизију и што по мени није баш било

коректно. Премијер Ђинђић, покојни Премијер Ђинђић је ушао у нашу зграду и био је онако уморан, видело се да је дошао са пута, значи дуго је путовао, био је преморен и одмах је питао једног официра где се ја налазим. Ја сам ту био у једној просторији. Он је ушао и само ми је рекао, молим те само ми да разговарамо, јер сам уморан, нисам сконцентрисан, никог не познајем од ових људи твојих официра. Дај да ти и ја најпре разговарамо па ћемо да видимо после шта и како. Ја сам рекао нема проблема. Отишли смо у спомен собу Јединице где је тај разговор текао и он је рекао да је буквално у лету упознат са тим што се догађа и замолио ме да му објасним све шта се догађа и како се догађа. Ја сам онако детаљно објаснио, значи буквално као сада Вама овде, шта се све дешавало од првог дана и објаснио сам му да по неком мом виђењу, са неке тачке мога гледишта, пошто сам знао како ти момци размишљају, значи они су размишљали чисто срцем, поносом. Рекао сам да по мом мишљењу су они у праву и да је велика грешка направљена што се тај први контакт са командантом Јединице од стране и начелника и заменика тадашњег, службе државне безбедности одвијао на тако један, како да кажем, тотално ниподаштавајући начин. Он ми је рекао да схвата потпуно ситуацију, да ће се вратити у Београд, да ће он у току сутрашњег дана урадити све што је у његовој моћи да се то исправи и испегла, значи да не треба више да се диже халабука, али да он као Премијер једне Владе, не може да дозволи да било ко тражи оставку једног министра јер то би значило да Влада баш и не влада онако како би требало да влада, јер ми је рекао, чини ми се да је баш у то време било доста тих немира, не знам, блокирања ауто пута. Он ми је баш рекао, замисли сад кад би сваки радни колектив излазио на ауто пут и тражио оставку министра у том неком свом ресору. Ја сам знао да је он у праву. Ја сам рекао да ти момци не размишљају политички, да они једноставно су повређени и да они размишљају срцем. Ту, на то ми је он одговорио, значи једну ствар која ће ми остати увек у сећању. Рекао је да он зна да ми нисмо политичари и да у политици није важно шта човек размишља него како. И ту је био потпуно у праву. Ја сам му рекао да ћу ја урадити све што је у мојој моћи, значи да покушам да дођем до неког компромисног решења, значи да се та ситуација смири и да ћу чекати његов одговор и његову поруку шта даље треба радити. Он је онда отишао, пошто је баш било касно увече. Ови официри су ме сви са нестрпљењем чекали у холу и питали су ме, као јел усвојио захтев за смену министра. Ја сам рекао да није усвојио и да ћемо сутра ујутру направити састанак, да сад не причамо у пола шест ујутро, и да ће им све бити објашњено. Међутим, ту је како да кажем, дошло до једне мале поделе у том табору официра зато што, како да кажем, са једне стране била су три официра која су били из оперативног дела, значи борбеног дела, који су захтевали да се настави са протестом даље и била су тројица официра, како да кажем, из овог оперативног логистичког дела,

значи да кажем нека овако слабија струја, који су рекли да се сачека до сутра, да се види шта ће бити. Међутим, у тој некој расправи и дискусији, значи превагнуло је мишљење ових оперативних официра и донета је одлука да се Јединица подигне и да се крене за Београд, пошто је било речено да нико није озбиљно схватио оно што Јединица тражи и да и даље замајавају очи и да и даље, значи током целог тог дана у недељу министар је упорно давао изјаве да је то све политика, да је то не знам, овако, да је то онако. Они су посебно били изреволтирани, заправо сви смо били изреволтирани тим, пошто је министар кад је био на том састанку, причао је једну причу а у јавности протурао другу причу, значи ништа од онога што је стварно разговарано на том састанку, он није изнео у јавност него се држао те приче о политици ко пијан плота. То је највише допринело да се донесе одлука да се Јединица дигне и да се крене за Београд. Значи ту је само било питање да ли да се изађе и блокира аеродром, због тога што је то јутро министар Михајловић најавио да ће он добровољно да преда у Хагу свог пријатеља, члана странке адмирала Јочића. Значи то је чисто требало да буде једна симболична блокада аеродрома, чисто да би се министру показало да људи на такав начин не требају да иду у Хаг. Међутим, с обзиром кад се мало претресла та идеја, с обзиром да је аеродром тада био под савезном ингеренцијом, онда се довело у питање, да ли у једној таквој одлуци, у једној акцији, постоји могућност да се умеша и војска, пошто је војска била на неки начин задужена за све те савезне институције. Пошто то није баш онако, да кажем, била паметна идеја, одлучило се за другу идеју, а то је да се блокира мост на Газели. Значи то је био понедељак ујутру. Јединица је кренула из Куле. Значи стигли смо до Београда. Вероватно у Београду, значи комплетна полиција била је обавештена да Јединица иде према Београду и било је договорено да се Јединица у Београду не појављује са фантомкама, дугим наоружањем, значи није никакав био циљ да се нико плаши и застрашује, да нико у томе не осети никакву претњу, него ето Јединица је одлучила први пут да на улицу, оно што се каже у јавност изађе потпуно демаскирана. Пошто је тог понедељка значи био радни дан и био је шпиц, ми смо одлучили да не блокирано скроз Газелу, него да оставимо то једно парче, да би ипак људи могли да иду на посао, јер смо знали ако скроз блокирамо Газелу, настаће тотални хаос и само ће опет да трпе они људи који немају никакве везе са тим. Тако је било урађено. Ту негде око пола један, значи кад је та блокада била направљена, опет је дошао заменик Мијатовић. Улетео је буквално међу припаднике. Тражио је тадашњег команданта Маричић Душка и ту му изнео једну бујицу псовки, како ми нисмо нормални, како смо ми овакви, како смо ми онакви. Да ли је он свестан, мислим изнео је неку своју тужну причу. Тадашњи командант Јединице му је рекао да сад више он сам не може да одлучи и да уопште не жели да разматра и коментарише предлоге Мијатовића који је ту опет

хтео некако да то изглади, доглади и тако даље. И он је одатле отишао необављеног посла. С обзиром да сам ја тог дана увече, односно поподне, извињавам се, требао да сведочим као сведок у Ибарској магистралу, наравно, одмах оне струје и оне странке који никако нису могли да признају да се ту не ради о никаквој политичкој побуни како су они назвали, него да се само ради о једном симболичном протесту, јер је такав био, јер нико није ту био угрожен, нити је иком пређено. Они су одмах то повезали са тим да је Јединица изашла на улицу да би заплашила, не знам, органе правосуђа, због тога што сам ја требао да сведочим, што је по мени чиста била глупост јер то није имало никакве везе са тим. То се једноставно тако потрефило. Ја сам отишао на суђење. Ту сам дао изјаву коју сам требао да дам. У међувремену ми је јављено да је Јединица одрадила та четири сата или пет сати, не знам колико је било планирано, ту блокаду, односно полублокаду ауто пута и да су кренули, да су се спремили да се врате назад за Кулу. Значи ја сам замољен, пошто смо се тако били договорили, да чим завршим давање тог исказа, да се вратим назад за Кулу. Ја сам то и урадио. Вратио сам се назад за Кулу. Кад сам дошао у Кулу, тамо испред центра је био општи хаос. Ту је било не знам колико стотина новинара, камере, сви су покушавали да уђу и ми смо разматрали да ако сад овај неки потез не доведе до неких како да кажем, резултата, да онда треба дебело размислити да ли протест да се настави или да се протест прекине. У уторак, значи цео дан је било мирно, значи нити је ко звао, нити је ко долазио. Било је једно, како да кажем, стенд бај, стање. У среду је дежурни са капије донео поруку, значи која је била из Владе Србије, где је мени поручено да увече, сад се не сећам, да ли у 20,00 или 22,00 сата, обавезно будем у Влади Србије ради даљег договора шта даље радити. Ја сам у једној одређеној реченици схватио да ми је покојни Премијер послао поруку и ја сам просто послао одговор да ћу бити на том састанку. Пошто је онда било питање моје целе улоге у целој тој ситуацији, значи било је доведено у питање, због чега нико од ових официра не иде самном на тај састанак и онда смо се једноставно договорили, мислим, ја сам њима рекао да нема никакве шансе, ја да било шта урадим на њихову штету. Значи све што будем тамо договарао, урадио, значи могу само да урадим у њихову корист, на њихово задовољство и да ћу се максимално потрудити да све оно што кажем буде испоштовано. Ја сам кренуо тада из Куле са четворо кола. Значи кренуо сам ја и било ми је додељено обезбеђење. Кренули смо према Београду. Пошто смо знали да једина спорна тачка од Куле до Београда је мост на Бешкој, ми смо од суботе увече, значи држали, послали смо један тим извиђачки, који је заузео своје позиције, значи на прилазу том мосту. Мене су они сачекали негде испред Новог Сада и објаснили ми да је ситуација следећа. Да се испред самог моста, значи Бешке, налази једно десетак цистерни, они претпостављају са горивом, које су

поређане тако да могу да блокирају пут и да су уочили шест до осам митраљеских положаја који су били распоређени онако како се то каже професионално у левак и они нису могли да знају сврху али су претпостављали да је то била намештена једна врста сачекуше. Сад да ли је то било намештено за мене, ја то заиста не могу да тврдим, или је то било намештено уколико опет Јединица буде покушала да крене према Београду. Ја то стварно не знам. Ја сам рекао да онај ко је издао такву идеју да је то један обичан лудак, јер ја заиста не познајем, тада нисам познавао, а верујем да не познајем ни сад, ни једног нормалног полицајца који би на тај начин, под таквим околностима отворио ватру на своје колеге без обзира што смо ми били у протесту или што смо на неки начин, ајде да кажем, одбили неку послушност. Ја сам рекао да нема везе, да ћу ја проћи. Ја сам дошао до моста и заиста сам видео све то што ми је овај извиђач описао. Међутим, прошао сам без икаквих проблема. Стигао сам до Владе Србије. Тамо су ме у дворишту сачекали Љубиша Буха и Душан Спасојевић и рекли су ми, ту је Душан више, не знам из ког разлога, али сам сазнао после, што ћу овде и објаснити, рекао, немој никако да попушташ, ово мора да иде до краја. Ја га нисам разумео баш најбоље у том тренутку. Ја сам ушао горе у Владу. Одвели су ме у кабинет покојног Премијера. И он ми је од прилике објаснио ситуацију. Значи да морамо да нађемо неко средње решење, значи да буду испоштовани и наши захтеви, и да значи буде, како да кажем, испоштован неки ауторитет Владе, јер он једноставно није могао да дозволи себи то и ја сам га и тада, и сад га потпуно разумем, да рецимо било која групација у земљи може тако себи да дозволи и да тражи смену једног министра, па макар он и погрешно и макар он урадио то што је урадио. Значи, он ми је буквално рекао, замисли шта ће људи мислити о Влади и о мени ако ја будем пристао на такве уцене. Он ми је рекао, ја потпуно вас разумем и потпуно схватам да сте ви у праву, значи да сте револтирани, да је исправно то што тражите, али између разума и срца постоји једна велика разлика. Ја сам схватао да је он у праву. Он ми је тада рекао, ево, Мијатовић и Петровић су поднели оставке. Значи они су били оно што се каже нарибани, и од стране министра, мада је то било цинично са његове стране, и од стране самог Премијера због тога што су уопште се поставили на такав један начин који је довео до те ситуације. Ја сам рекао, ми нисмо тражили оставку њих, значи тражена је оставка министра и ту је онда почело убеђивање и објашњавање. Не могу баш да кажем да је било убеђивање, него једноставно објашњавање како, шта и зашто. Ја наравно нисам могао да му кажем добро, ја ћу да донесем ту одлуку, јер сам ја заправо ту био испред ових официра, испред Јединице и сад нисам хтео да доведем ни себе у непријатну ситуацију да се договорим нешто што можда тим момцима не би одговарало или да кажем Премијеру да, нема проблема, биће то тако и онда да се вратим у Кулу и да ми ови момци кажу, или да

уопште донесем одлуку, ма то нема ни везе, идемо ми по старом. Значи ту сам био у једној незгодној ситуацији. Међутим, ту ми је Премијер рекао да мора да ме упозори на још једну ствар, а то је да морам да схватим да колико год ми сматрали да смо у праву, држава ће морати да покаже да је јача од једне такве ситуације, што сам ја потпуно разумео и ја сам га питао, па добро, шта ћете сада да пошаљете не знам, силу на нас, па требамо да се препуцавамо и да убијамо једни друге. Он ми је рекао да сила није његов манир понашања и само ми је рекао, подсетићу те, значи да се у суботу одржавају избори за Косово. Значи тада су, те суботе, не знам сад тачно који је датум био, били одржавани први избори на Косову. Не знам да ли за скупштину или за њихов парламент. И само ми је рекао, само поведи рачуна да вас цела Србија не окриви због тога што избори на Косову нису успели. Мени је била јасна та порука. Одмах сам схватио да држава са својим свим медијима, са својом снагом, ће се на сваки начин одупрети једном оваквом захтеву и да ће нас на сваки начин покопати и било шта да се деси на Косову ми ћемо бити окривљени, да ли су резултати могли да буду бољи, гори и тако даље. Ја сам рекао добро, вратићу се назад у Кулу, изнећу овим људима све то. Што се мене тиче ја ћу се стварно заложити да се испоштује овај наш договор. Тако је и било. Ја сам се вратио назад у Кулу. Објаснио сам официрима како и шта је било. Они су људи, кад сам им ја размотрио, односно разјаснио све ситуације у којима можемо да се нађемо, они су људи који су били нормални схватили исто да је ситуација, како да кажем, измакла контроли. Јер шта, ми смо хтели да направимо протест без било какве употребе силе. Добро, изашли смо једном, блокирали ауто пут. Изашли смо други пут, блокирали ауто пут и шта сад. Сад треба да изађемо и трећи па да блокирамо ауто пут, не знам месец дана. Значи једноставно држава је могла да каже, добро, нека блокирају, па ћемо да видимо докле могу да издрже. Значи ја само нисам хтео да се доводимо у такву ситуацију да се ми нешто натежемо са државом кад је већ Премијер, значи имао врло коректне предлоге како нама да се изађе у сусрет, оно што се каже и да вук буде сит и овце на броју. Ту је прихваћен тај предлог. Ја сам јавио да је све у реду, значи да је све то прошло како треба, да је прихваћено и сутрадан у четвртак сам опет позван у Владу Србије. Ту сам усмено објаснио покојном Премијеру све, како је договорено и шта је договорено и он ме је упутио онда да одем у министарство унутрашњих послова да седнем са тадашњим начелником генералом Лукићем. Не знам ко је онда био заменик и да се договоримо око тих појединости, око тих детаља. Ја сам тако урадио. Дошао сам у министарство. Одвели су ме директно у канцеларију код министра. Министар је седео и видео сам, онако, био је задовољан. Ту су седели Лукић, професор Андрија Савић. Министар ми је тада рекао, ево смењени су Михајловић, извињавам се, Мијатовић и Петровић и ево ми смо одлучили да поставимо господина Андрију

Савића за начелника службе. И рекао ми је, пошто је то иначе и раније био твој предлог, а објаснићу у даљем изјашњавању како је дошло до тог предлога, значи професор се сложио са тим и сад нам само још остаје како да Јединицу на један коректан начин, једним саопштењем, како да кажем, просто речено, како да Јединици сачувамо образ. Ми смо се ту договорили да Јединица буде измештена из ресора државне безбедности, да се стави под директну команду Владе Републике Србије, с тим што би оперативне ингеренције, значи над Јединицом имао начелник ресора генерал Лукић и министар Михајловић јер није могао Премијер сада да узме да командује Јединицом. Значи Премијер је само требао да даје, како да кажем, та нека, да аминује то неко генерално одобрење уколико би се цела Јединица негде употребљавала. То је тако било договорено и онда је на том састанку речено да је остао проблем да се реши заменика начелника службе и мене је министар дословно питао да су они у недоумици да ли да поставе Милорада Брацановића или овог, како се зове, Јањушевића. Ја сам рекао да што се мене тиче, с обзиром да знам ко је био Милорад Брацановић, и с обзиром да од 1996. године, оно што се каже, смо сарађивали, знам такође тај неки његов пут у служби, који је прошао. Ја сам лично сматрао да је боље да се постави Милорад Брацановић јер оно што се каже, ја господина Јањушевића, познавао сам човека, али нисам могао сад да гарантујем и да дам како да кажем, неке гаранције, мада се то и није од мене тражило. Значи питан сам само за мишљење. Значи мој став је био да се постави Брацановић, што је било значи урађено. Ово само напомињем због тога зато што су поред тога колале неке приче да сам ја поставио начелника службе, да сам ја поставио заменика начелника службе. Мислим то господине председавајући су обичне инсинуације јер замислите Ви онда то министарство и ту државу у којој може један појединац, без обзира да ли се он звао Легија, Пера или Мика, да дође код министра полиције и да му каже, е стави тог човека за начелника службе, стави тог човека за заменика службе. То је немогуће. Значи то ни у једној озбиљној држави није једноставно могуће. Та ситуација је тада била потпуно решена и пошто сам ја био дао тај исказ и ту изјаву пред судом, било је приступљено онда, то се све дешавало близу 21. новембра а желео бих да кажем да је 21. новембар дан центра Јединице. Значи дан када је основан тај центар у Кули и ми смо два пута годишње, на дан Јединице и на дан центра приређивали тако те неке прославе и церемоније, где смо звали званице из војске, Владе, државе, страних амбасада, углавном тај неки државни кор. Ми смо послали позивнице свима и овог пута онако су се самном пошаливали, доћемо овај пут, али немој овај пут ништа да се пали. Ја сам рекао, нема проблема. Тог дана, значи сви они којима су биле послате позивнице, међу њима значи покојни Премијер и министар Михајловић, дошли су. Сећам се да је тада Премијер Ђинђић дошао са сином. Ми смо ту направили значи, имали смо једну презентацију

вежби, где смо показали свим присутнима од прилике способност, уиграност Јединице, и после тога био је направљен један како да кажем, ручак за званице. Сећам се добро, значи, да је у челу стола седео покојни Премијер са сином. Са једне стране сам седео ја а са друге стране је седео тадашњи командант Јединице. У једном моменту мени је Премијер рекао да се нешто чудно дешава доле по Сурчину и у Земуну и ако могу да скренем пажњу и Душану и Чумету да много не причају и да се не хвале у тим неким круговима како су они имали ту неку улогу у тој побуни и да се не хвале по граду како су сад не знам дошли њихови људи на чело службе, једноставно имао сам утисак да је био љут због тога што су Чуме и Душан на неки начин исмејавали Владу а сакривали се иза имена Јединице и тадашњег начелника службе. Ја сам рекао пошто нисам био својевремено у Београду, него сам био ту, како да кажем, учествовао сам у тој припреми те прославе, да чим се вратим у Београд, поразговараћу са њима и видећу о чему се ради. Та прослава се завршила како се завршила. Ми смо се разишли и вратили смо се за Београд. Ја сам у наредним данима контактирао Душана Спасојевића. Контактирао сам Душана Спасојевића и рекао сам му да би требали да се видимо и да би било добро да Љубиша Буха, значи присуствује том састанку, пошто је и он био тема. Они су рекли нема проблема. Душан ми је рекао да се нађемо у Шилеровој. Ја сам тада први пут отишао у то чувено здање у Шилерову улицу. Ушао сам тамо, значи, пошто су тамо већ били ови момци из Јединице, значи они су ме провели до тог места где су они били и затекао сам у дворишту Душана Спасојевића и Чумета. Било је ту још неких момака које ја нисам познавао. Углавном су били млађи момци, како се то каже, клинци и ја сам видео да су они нешто кривеље, да се смеју, да је била нека прича на рачун Душана и од прилике је прича ишла, ето треба ти не знам седам дана да организујеш нешто, а види Баћо ја, мени кажу ујутру ја поподне пљас, готово. Ту је Душан, колико сам видео, баш био онако зајапурен. Био је онако бесан и баш се препуцавао са Чуметом. Кад сам ја ушао они су прекинули ту сваку причу и ми смо ушли у ту једну кућу. Ја сам им дословце рекао. Ситуација је следећа, значи, нико, па чак ни ви, не може да се позове на овај протест Јединице и да на тај начин покуша да каља име Јединице и уопште да цео тај протест, значи доведе у једну ситуацију, у једну причу која није имала никакве везе ни са вама ни са политиком, ни са било чим другим, осим, што су значи, ти момци протествовали јер су били револтирани због онога што им се десило. Душан је ту одмах почео, ма не, нисмо ми, то је прича, то овако, то онако, то је овај Чуметов Саша, Алекс, вамо, тамо. Ја сам рекао Чумету, Чуме, значи немој да се, да не псујем сада овде, зато што ако будете тако радили, значи да водите рачуна, ја лично, значи лично ја ћу се постарати да вам се главе поодкидају. Значи са Јединицом нико нема право да манипулише ни на један начин. Нити може са Јединицом са било каквом улогом у Јединици

било ко да се хвали по граду, и да себе ставља испред Јединице, по било каквим заслугама. Душану сам такође рекао да то што је њему одобрено државно обезбеђење и што су то припадници Јединице за специјалне операције, то му не даје никакво право да таласа по граду и да прича бајке, како не знам он ради ово, или ради оно. Значи то, рекао сам му, знаш ко ти је дао, знаш ко је за то ургирао, према томе, то поштуј. Рекао сам му веруј ми ови момци нису уопште одушевљени што ово раде. То су добили наређење, значи они ће то испоштовати као што би испоштовали свако наређење. Ту је Чуме почео нешто да таласа, пале су тешке речи. Пошто се он позивао на те неке његове заслуге, како је он то смирио, како је он направио те неке контакте са Владом, како је он ту, значи ја сам ту ушао у једно препуцавање са њим, буквално у једном моменту сам скочио на њега и почео да га давим. Ту је Душан скочио на мене, значи да није скочио не могу да верујем шта би било. Скочио је на мене, ту нас је раздвојио и ја сам тада рекао Чумету да му више не падне никада на памет да помене Ц од Црвене беретке и сада да не улазим у све шта је ту изговорено и шта је речено. Душан је ту покушао да смири ситуацију, па Баћо немој ти овако, па ти немој Легија овако, па то треба овако, ми треба да смо ово, ми треба да смо оно. И добро, углавном се та ситуација смирила. После кад смо требали да кренемо, значи Душан је био тражио да се ја и Чуме помиримо. Ја сам Душану рекао, ја се нисам са њим ни свађао, значи немам зашто да се свађам, само га упозоравам да у будуће, значи ако се кити перјем немој да се кити туђим перјем. Нека се кити са својим перјем. Ја сам му ту пружио руку и рекао, што се мене тиче није ништа било. Ти поведи рачуна о свему овоме што сам ти ја нагласио. Што се мене тиче, између нас двојице никада неће бити проблема. То се тако завршило. Кад је Чуме изашао ја сам још ту остао у кући са Душаном и чим са га питао онако шта ти је малопре Чумајло, пошто сам ја Чумета звао Чумајло, реко, шта ти је малопре Чумајло изнервирао. Он ми је рекао, ма ништа, нешто за овог Гавру и ту је видео да се излетео и ја сам рекао, ког Гавру, ма он је рекао ту, и ту је смотао причу. Ја сам га питао Душане сад ме погледај и реци ми да ли ти имаш било какве везе са ликвидацијом Гавре, због тога ме је то интересовало јер сам са покојним Гавром био пријатељ. Он ми је рекао, не ја немам ништа, ти знаш да сам ја онда био у затвору, ниси ти добро то разумео. Ту је он мене углавном избегао. Међутим, ево мени до дан данас ми је остала та сумња. Не желим да упирем прстом у никог, али ето једноставно само сам присуствовао том једном делићу разговора који је у мени убацио један црв сумње, везано за то. Кад се то све завршило ја сам се са својом породицом вратио у Грчку, односно, пардон, извињавам се. Пропустио сам да једно два, три дана, после ове прославе у Кули, и у међувремену после овог мог разговора са Душаном и Чуметом, супруга ме је звала на мобилни телефон и рекла ми је, јави се одмах, одмах се јави Биљанином шефу. То је била шифра да треба да се јавим покојном

Премијеру Ђинђићу. Ја сам се јавио. Он ме је питао шта, како, где. Ја сам рекао, ево управо се спремам ових дана да одем назад у Грчку. Он ми је рекао, е па добро што си ту, ајде, онако, како се каже, на неки начин да ти се одужим. Биће нека вечера па си позван да присуствујеш. Ја сам рекао хвала, нема проблема. Где је вечера. Он ми је рекао ја мислим да је то ресторан, мислим да се улица зове Краља Петра. Углавном ресторан се налази код задње окретнице троле код Калемегдана. Не знам у колико сати је била та заказана вечера. Ја сам тамо дошао. Био је Премијер. Сад не могу тачно да се сетим, пошто су у наредних два месеца била је та и била је још једна вечера, не могу сад тачно да се сетим, ко је на којој вечери био. Углавном, на једној вечери су, односно на обадве те вечере су били присутни Драгољуб Марковић, Чедомир Јовановић са својом супругом, била је госпођа Ђинђић, био је Филип Цептер, био је Јањушевић и овај мали Немања Колесар. Ништа, то је било онако уобичајено, опуштено вече. Прича, како је то све ишло, како је могло да буде, да ли је то требало тако, да ли је то требало овако. Углавном то се завршило. Ми смо се ту растали и ја сам рекао пошто идем назад у Грчку ја ћу да останем још мало у граду а покојни Премијер и госпођа Ђинђић су одлучили да иду пешице кући пошто су тада живели на Студентском тргу. После тога ја сам отишао назад за Грчку и доле наставио да живим неким својим редовним током. Међутим, онда се у Грчкој дешава једна ситуација где сам ја контактиран од стране појединих како да кажем, па ни мени данас није јасно, ко су они све заправо били, бизнисмени, политичари, из тадашње владајуће грчке партије «Пасок» где су мени послати сигнали преко једне другарице од моје супруге која је већ дуго година живела у Грчкој а која је радила за једну од тих фирми, да неки одређени људи из грчке политике и бизниса би желели да се упознају са мном. Ја сам рекао, нема проблема. Нашли смо се. Почели смо ту неку необавезну тему и они су мене онако одмах директно питали, каквог ја имам утицаја у Србији. Ја сам рекао да ми разјасне на коју врсту утицаја мисле, да ли је то посао, политика. Они су рекли политика и посао. Ја сам им рекао, господо ја сам војник, не разумем се ни у политику, јер ме не занима, у бизнис или посао се исто тако не разумем јер сам цео живот провео у чизмама, али имам одређене контакте и одређена пријатељства са одређеним људима. Тада нисам уопште хтео да им говорим било какве моје везе, реко, са људима из политике и бизниса. Ту је то прошло како је прошло. После два дана ме је контактирао тај један од тих Грка који су били на тој вечери. Касније сам сазнао да је он био задужен за ту неку обавештајну безбедност те фирме. Значи не мислим на класичан овај обавештајно безбедносни рад него је контраобавештајно покривао ту фирму и он је мени рекао, па ниси нам баш све рекао, али то је више онако у шали него што је то била нека примедба. Ја сам рекао, шта нисам рекао и он ми је извадио на енглеском два папира где је детаљно био описан мој живот,

моји контакти, од прилике онако у гро шта сам ја радио и како сам радио. Ту сам ја почео да се шалим са њим, реко, ради служба. Он каже шта да радимо, мора све да се проверава. Он је мене отворено питао, добро, јел ти имаш директан контакт са Премијером Ћинђићем, занимао их је господин Александар Влаховић. Ја сам рекао да са Премијером имам коректне односе, да господина Влаховића лично не познајем али да вероватно ту може да се направи да дође до сусрета. Ништа. Он ми је онда пренео да они људи са којима сам ја био на вечери, од прилике ми је објаснио те неке њихове положаје у држави и тим фирмама. Рекао ми је да су они врло заинтересовани да инвестирају у Србију и да их претежно интересују послови везани за комуникације, промет нафтних деривата и народна лутрија им је била посебно интересантна. Питали су ме да ли бих ја могао да их спојим са неким у Србији ко би могао, значи конкретно да разговара са њима. Ја сам рекао да не могу да обећам, да могу да покушам и после тога, једно пар дана, ступио сам у контакт са госпођом или госпођицом, не знам, Биљаном која је била тада секретарица покојног Премијера. И од прилике сам јој укратко преко телефона објаснио да овде у Грчкој постоји један одређени круг људи који су заинтересовани да уложе и да направе неке инвестиције у Србији. Она ми је рекла да се јавим касније. Вероватно је то пренела Премијеру и добио сам поруку, значи да пошаљем конкретно тај неки предлог о чему се ради и шта се ради. Пошто је некако то за мене била нека нова, како да кажем, сфера у животу, мене није мрзело ја сам сео на авион, дошао сам кући за Београд и нашао сам се са Премијером и од прилике сам му објаснио који је то домен тих послова и ко су од прилике ти људи, онолико колико сам ја могао да проценим. Он је мене питао, добро, знам да се ти не разумеш у посао и политику, али по тој некој твојој процени, како они теби изгледају. Ја сам рекао изгледају ми онако озбиљно. Видим да не причају на памет шта причају. Он ми је рекао, нема проблема. Врати се назад и реци нека пошаљу неког овде конкретно на разговор да то не би ишло преко мене. Ја сам се вратио назад. Обавестио сам те људе о тој комуникацији и они су послали овог њиховог једног човека. Ја сам му опет преко Биљане заказао састанак са покојним Премијером. Он је отишао на тај састанак. Био је изузетно задовољан. Сећам се баш да је рекао да је био одушевљен са познавањем енглеског покојног Премијера, јер су они били убеђени да он говори само немачки. После тога, они су спремили, пошто су се њих двојица договорили колико сам ја био упознат, од прилике ту неку динамику како би то требало да иде. Они су спремили једну делегацију од 8 људи и чини ми се да су мало онако хтели да оставе утисак па су чак изнајмили приватан авион и с тим приватним авионом су дошли у Београд. Ја сам замољен тада да идем са њима, пошто је њих ишло доста нису имали никога у Београду, а нису хтели тада да иду званично преко њихове амбасаде због тога што су рекли да су то тек неки прелиминарни

разговори и да то још ништа није званично између две Владе него тек када направе један одређени клише о свим тим пословима и инвестицијама, да ће онда то се обелоданити званично. Ја сам рекао да нема проблема. Дошли смо овде у Београд. Ја сам им организовао, значи испоштовао сам их. Они су тражили да буду смештени у «Хајату». Тражили су значи да имају на коришћење двоје, троје возила, да би могли да комуницирају. И значи они су имали тај један већ одређени број заказаних састанака везано и за ту лутрију народну лутрију Југославије, везано за «Беопетрол» су били веома заинтересовани да купе тада «Беопетрол», и састанке везане за телекомуникације јер су они били заинтересовани да се овде уведе трећи моб оператер и они су ту дошли са једном комплетном презентацијом како су они то замислили и тако даље. Ти састанци су трајали два, три дана, значи они су се возали и довозили. Када је то све требало да онако буде генерализовано, они су кренули назад за Грчку и ја сам питао овако чисто, пошто сам направио један однос са једним од њих, са овим што је био задужен за безбедност, од прилике њихово мишљење и његово мишљење је било да су они били мало разочарани са састанком везано за телекомуникације и са састанком везаним за «Беопетрол» јер како су наводно рекли, на тим састанцима је тражена већа провизија него што су они били спремни да плате, значи колико им је било одобрено да уопште дају провизију да би добили тај посао. Ја ту ништа нисам могао да се мешам. Рекао сам ја имам своје мишљење. Они су се вратили назад за Грчку. Ја сам се вратио заједно са њима. Значи то је већ негде крај децембра. Тог децембра 2001. на 2002. годину, за Нову Годину ја сам отишао са породицом код својих кумова у Сингапур да тамо проведем Нову Годину. Оно што ме је било изненадило да сам био пронађен у Сингапуру, не знам ни како јер ником нисам остављао свој телефон. Једноставно звали су ме са рецепције у хотелу и рекли су ми господин Александар, сад не могу тачно да се сетим презимена али могу да Вам доставим преко својих адвоката, тражи да вас чује. Ја сам рекао, где ме нађе човек овде. Ништа. Јавим се ја, он ми је ту рекао кад се враћам, како, кад, где, да би требали опет да направимо спој са Премијером, да они имају једно изузетно повољно решење како да се премости та несугласица до које је дошло прошли пут. Ја сам од прилике рекао кад се враћам. Вратио сам се са одмора. Одмах сам их контактирао. И они су ме одвели у седиште те њихове фирме где ме је по њиховим речима, значи ја то нисам могао да проверим, сачекао њихов тај главни генерални директор и питао ме да ли говорим енглески. Ја сам рекао да говорим. Он је рекао овим својим службеницима да ме оставе насамо са њим. Тај састанак је био у виду, где сам ја схватио да су они стварно хтели да помогну нашој земљи али да ми је он објаснио да нико ту помоћ не даје за цабе, што није морао да ми објашњава јер сам то и сам могао да укапирам. Он ми је рекао овако, пошто они немају, не могу да испослују одобрење од те неке њихове

комисије за безбедност у тој фирми, или како се то већ зове, он ми је објаснио да су они спремни да ураде једну другу ствар, а то је да пошто у то време Грчка је била председавајући сад немојте ме држати за реч, да ли у неком делу Европске уније, или у комисији која додељује донације за развој југоисточних балканских земаља, углавном они су имали неку главну реч. Он ми је рекао овако, значи да се вратим за Београд и да пренесем поруку Премијеру Ђинђићу да су они спремни да уколико буду добили ова три посла за који су били заинтересовани, они су спремни да од 350 милиона еура, колико је било тада додељено од стране Европске уније за развој југоисточних балканских земаља, како се то каже, мало прелију са квота Румуније, Бугарске и Албаније и Македоније, за Србију, и да то у ствари буде та нека компензација за ону провизију која је била тражена од стране ових људи са којима су они разговарали везано за ове послове. Међутим, ја сам ту објаснио да та провизија што је била тражена, ако је била тражена, није тражена од државе, него да су то вероватно појединци који су тада са њима разговарали, вероватно ту провизију хтели за себе, јер мислим ја сам покушао да објасним да није држава та која ће да рекетира и да уцењује провизијом иностране донаторе који долазе на наше тржиште. Да је вероватно то дело тог неког појединца. Он ми је рекао да он све то схвата, али да ево он има већ конкретну понуду и да он не жели да улази у било какве приватне аранжмане са приватницима него ако тај договор буде био испоштован он би се ту на државном нивоу, између две државе направити то да се ти послови и сва та обећања за која су се договорили испоштује. Ја сам рекао нема проблема. Следећи пут сам му рекао чим будем имао разлога да се вратим у Југославију ја ћу то пренети коме треба да пренесем. Он ме је ту молио да то урадим што хитније. Ја сам то рекао ако је то таква хитност одмах ћу да идем за Србију. Ја сад не знам тачно датум када је то било али пошто Ви имате мој хрватски пасош где су сви датуми, печати, значи сваки тај долазак мој, одлазак, може да се верификује и да се провери, мислим да је то био крај јануара, почетак фебруара, немојте ме држати за реч. Ја сам дошао у Београд. Одмах сам покушао да ступим у контакт са Премијером. Нисам могао да ступим у контакт али сам оставио поруке на више места, односно код Биљане и код Чеде Јовановића. После једно 20 минута позвао ме је Премијер и рекао ми шта је то толико хитно. Ја сам рекао имам вести неке одоздо и било би добро да се видимо што хитније јер сам ја желео да се вратим назад за Грчку. Он ми је рекао колико дуго траје прича, ја сам му рекао пет минута. Он ми је рекао да дођем испред његовог стана на Студентском тргу пошто је он требао да гостује у једној емисији на телевизији «БК», био је гост. Рекао ми је да ћемо у колима се издоговарати о свему томе. Ја сам стигао тамо, значи тамо ме је сачекало сво његово обезбеђење. Он је изашао, сели смо у кола. Не знам да ли је мали Мића Веруовић тада сео са нама у кола али се добро сећам да је

био овај његов возач, овај мали Сале, чини ми се да се Бијелић зове. Кренули смо и ја сам му објаснио поруку што ми је пренео Грк. Међутим, он ме гледа онако бело, као да ме пита одакле ти уопште у таквим неким причама. Мислим то су ипак, верујте ми и мени је то било онако мало чудно, и ја сам био затечен, али једноставно ето, видео сам ту неку прилику и шансу да на тај начин, на неки начин може да се помогне и земљи и народу и једноставно ето, уватио сам се те приче. Ја сам њему онда опет све објаснио како је дошло до тога. Међутим, он је и даље био онако скептичан. Значи није му било јасна та прича о преливању тих 350 милиона еура, а поготово што смо имали мало времена јер смо брзо стигли до тог студија. Он ми је рекао, ништа, бићемо на вези, па кад ја будем имао мало више времена, назваћу те па ћемо видети о чему се то ради. Ја сам рекао нема проблема. Ту сам ја изашао. Он је ушао на телевизију. Два дана после тога, сећам се, био сам код мајке, на Новом Београду, у том стану где ми живи мајка, и он ми је рекао већ онако, позвао ме је, у ствари не. Супруга ми се јавила и рекла ми јави се Биљанином шефу и оставила ми је број телефона. Ја сам се јавио. Он је онако био весео, питао ме где си. Ја сам рекао ту сам на Новом Београду. Ајде каже одмах да се видимо, каже, стварно си био у праву за оно што си ми причао. Где си, реко ту на Новом Београду. Каже ајде да се видимо на оном месту где смо се задњи пут растали. То је било испред телевизије «БК». Колико ти треба до тамо. Ја сам рекао ја сам буквално преко пута, пет минута. Он ми је рекао нека буде за 20 минута, али каже, дођи сам, послаћу ти возача са мојим колима, па ће те он довести овде где сам. Ја сам рекао нема проблема. Био сам испред «БК». Дошао је опет овај мали возач Сале. Сео сам у ауто и он ме је одвео до тог места где се он налазио. Тек сам после схватио да је то био стан од Владимира Поповића Бебе. Они су ме увели горе. Беба је отворио врата онако где си, шта си, ово, оно. Унутра је био Премијер и он ми је онако рекао, стварно ниси лупао глупости, стварно је оно било, стварно је оно онако као што си рекао. Ја сам рекао, ја никад не бих се шалио са таквим стварима нити би са тобом, пошто смо били на ти, причао те неке небулозе и глупости. Он ми је онда рекао, ајде сад ми опет још једном понови. Ја сам одмах знао да је он то некако на неки начин проверио ту причу и ја сам му поново поновио, с тим што сам му рекао оно што нисам стигао да му кажем у колима, да су они Грци уколико би се прелило, како да кажем, за Србију тих неких 120 милиона еура више, да су они тражили стриктно да се напишу како да кажем, пројекти за шта би тај новац био утрошен. Да ли је то на болнице, на школе, на не знам, побољшање градског превоза итд., јер су рекли да они тај новац, пошто то нису били кредити него донација, неповратно је било, значи да су они то морали да правдају пред Европском унијом где су они дали тај новац. Он је рекао нема проблема. Које су области у питању и значи ја сам му набројао. Он је рекао нема проблема, кад то

мора да се заврши. Ја сам рекао па они су рекли што хитније. Ту смо седели још једно пола сата у неком необавезном разговору. Он је морао да иде, ја сам ту остао. Међутим, пошто сам био сам дошао а он је отишао са његовом пратњом, са његовим обезбеђењем, ја сам замолио Владимира Поповића да ако може и ако има он своје људе из свог обезбеђења да ме врате тамо где су ме покупили. Он је звао своје људе. Сећам се баш да је онда дошао и баш се био изненадио мој бивши заменик Бранко Ђурчић који је тада, колико сам ја схватио, радио у обезбеђењу Владимира Поповића. После тога ја сам се вратио назад у Грчку. Пренео сам овим људима да је порука пренесена и да се убрзано ради на овом њиховом захтеву да им се прво доставе ти елаборати, односно пројекти и да ће то бити урађено у најкраћем могућем року. Прошло је једно 15 дана, ја сам поново звао за Београд. Поново сам покушао да сазнам да ли је то завршено, пошто су ови људи већ били онако мало у стисци са временом. Значи ту сам разговарао са телефоном са покојним Премијером где сам видео да је он буквално бесан и где ми је рекао да не може да ми пошаље те пројекте јер ови његови неспособњаковићи, значи тако ми је деицидирано рекао, нису успели да припреме, и онако баш је био један разговор где је он био разочаран јер је рекао у принципу шта се ја трудим кад сви око мене коче. Такав је био неки закључак. Ја сам му рекао да ћу пробати да ове Грке колико је то у мојој моћи, значи пролонгирам, а да он се још једном ангажује. Међутим, ја сам видео да је ту он баш онако био разочаран и да ми је рекао пробај још једно 10 дана да их пролонгираш, мада ја сумњам да ће ови моји то успети да заврше. Ништа. То наравно није на штету било завршено. Ови Грци су ту, мислим, мени је жао било што смо тада сви испали мало смешни, јер су се буквално људи нама нудили да нам помогну, нисмо ми јурили за њима, једноставно ја мислим да је то могло да се одради како је требало да се одради, али добро, нисам се ја онда питао ништа и нисам ја онда био ни овај, ни онај министар. После тога, чини ми се да је био већ ту негде март, април, звао ме је био пријатељ један мој, и рекао ми како Душан Спасојевић може да ступи у контакт самном. Ја сам му дао мој телефон у стану доле у Грчкој. Он ми је рекао, човече, почела је да стиже она опрема за Јединицу што си наручио. Мени то, право да Вам кажем, није било ни на крај памети, јер је прошло фактички неких 8 месеци, значи од када сам ја предао њима тај захтев, како да кажем, за ту неку компензацију за наш део посла што смо ми одрадили, везано за онај хероин. Ја сам то био тотално сметнуо са ума. Право да Вам кажем, нисам се ни надао да ће то да буде остварено, поготово што су се издешавале све те ствари, привођење Душана, онда су имали проблем око тих пара, цео онај циркус што је настао. Мени је ту било онако драго, јер сам видео да се то није изгубило. Ја сам му рекао, шта је стигло од опреме. Он ми је тамо набројао, стигло је неких 50 пиштоља, стигло је доста опреме за алпинистичку групу, не знам,

била су купљена та нека три патролна брода у Америци које сам ја био наручио док сам био у саставу Јединице и где смо имали и тај ронилачки диверзантски тим и пошто смо имали неки крш од тих чамаца и бродова, онда сам ја њима написао на том списку да се та специфична три брода наруче за Јединицу. Каже то није стигло, него је тамо у Америци, значи треба само да се каже дестинација где да се пошаље, пошто је то како се каже, габаритно, то ће онда морати да иде преко МУП-а, јер каже пиштоље и ову опрему можемо да прошверцујемо овако али каже бродове не можемо да увеземо јер ће нас на царини питати, шта, како и одакле. Ја сам рекао ако је то тако, ја долазим одмах за Београд, значи да то решимо, јер ми је стварно било пуно срце што се то ипак на крају испоштвало и што ће људи из Јединице значи ипак добити ту неку опрему. Ја сам дошао за Београд. Ту смо направили неких пар тих виђења, значи где је мени буквално предато у цаковима то оружје и та опрема. Ја сам контактирао одређене официре из Јединице и рекао сам да је стигла нека донација опреме и њима нисам говорио ни одакле је то, ни шта је, јер то једноставно њих није требало ни да се тиче, нити сам ја са њима могао да улазим у те неке полемике. Ја сам се после, касније вратио опет за Грчку и Душан ми је рекао да су сад они пробали тај неки канал за ту опрему, да су све оне паре напокон наплаћене, да и онај остатак хероина да је нађен пут како се то избацило, чак ми је рекао, ето, каже, и ми смо морали мало да будемо рониоци ко ови твоји, што ми је алудирало на то да су они вероватно поновили начин у једном делу како смо ми то урадили први пут кад сам ја учествовао са тројицом својих припадника пребацивање оног првог дела о коме сам причао. Ја сам ту био задовољан због Јединице и због свега, јер сам видео да та опрема стиже и да ће Јединица на крају крајева и да се овајди од целог тог посла. Пошто ми је супруга, већ сам рекао, била у другом стању, значи ми смо се тада размишљали да ли да се породи у Грчкој или да се вратимо назад за Београд. Пошто смо тада већ били онако танки са новцем, а порођај је доста коштао, били смо пред одлуком да се вратимо за Београд. Негде у то време десила се отмица мог пријатеља Милије Бабовића и мене је то вече, само желим да провучем, знам да је у другом предмету, па не желим да ширим то, али само због временске основе да провучем. Звали су ме да се одмах вратим за Београд. Ту смо ми донели одлуку да се вратимо за Београд јер ја нисам знао од прилике шта се дешава како и на који начин ја могу да учествујем и помогнем у свему томе. Зашто ово кажем? Кажем то због тога што, нећу се изјашњавати о том случају, само желим да напоменем да је ту негде од новембра 2000. године, управо Милија Бабовић се максимално ангажовао око мене и моје породице и буквално се борио рукама и ногама, значи да ми добијемо папире, значи доле у Грчкој, и због тога сам ја био право да Вам кажем, и повређен и погођен са оним што се десило и на сваки начин сам хтео да се нађем ту уз њега и његову породицу коју иначе

познајем од 1992. године, од кад се вратио у Југославију. Значи донели смо одлуку да се вратимо за Београд. Доле смо расчистили шта смо имали да расчистимо и вратили смо се за Београд. Значи чекао сам да се моја супруга породи и још нисмо били сигурни да ли ћемо да се враћамо назад у Грчку или ћемо да останемо да живимо у Београду. Проблем је исто био тај што нам је син доле ишао у први разред основне школе и онда смо мало били у недоумици да ли да заврши доле или сада да га у задњем тромесечју овде убацујемо у једну сасвим нову средину. Међутим, пошто се то око ове отмице мало искомпликовало, и пошто сам ја на неки начин био увучен у све то, решили смо да останемо у Београду. У том периоду, значи ови Грци пошто су видели да ништа неће бити од њиховог договора, и пошто сам им ја најавио да ћу се вратити да живим у Београду, значи они су некако стално инсистирали да се пошто пото направи тај неки посао у Србији. Просто су вукли оно за рукав, што се каже. Ја сам им рекао да с обзиром да су упознати како се све ово одвијало, значи да су мале шансе да се направи тај неки посао на државном нивоу, ја ту стварно не могу више пуно да им помогнем, јер сад ја не могу опет да цимам те министре и политичаре зато што они баш ето хоће да раде. Они су онда рекли па добро, може нешто како су рекли, на нижем нивоу. Ја сам рекао шта вас занима на нижем нивоу. Па не знам, они су онда рекли, занима их да отворе грчке неке продавнице, салон аутомобила, неке салоне за игру за срећу, играма на срећу. Па мене је ту мало чудило, сад одједном причамо о неким пословима, не знам између две државе а сад се спуштамо на то, не знам, отварам пиљарницу, салон аутомобила, цек пот машине и тако даље. Ја сам рекао да ја могу да погледам да им изађем у сусрет јер сам све некако, како да Вам кажем, хтео сам да одржим ту неку сарадњу. Нисам хтео да их откачим ето то да прекинем, јер сам увек се надао, можда ће сутра, прекосутра опет да дође до неке потребе и до неког контакта па ето чисто да их имамо. У то време пошто сам ја знао да Душан Спасојевић има онај његов тржни центар који је био завршен, ја сам њему рекао да ли је он заинтересован да уђе у «дил» са тим неким ино партнерима и набројао сам му све шта они нуде и чиме би желели да се баве. Он је ту почео, па ја нисам за то, ја не умем то, како ћу ја то, те фирме, те ово, те оно, ја се у то не разумем. Ја сам му рекао нема ти да се разумеш у то, ти само треба да кажеш јел си сагласан или ниси сагласан, запослиш људе и људи раде за тебе. Значи немаш ти шта ту да се петљаш. Он је рекао добро, видећу, вамо, тамо. Он је рекао ја немам ту никог од ових мојих ко би знао са тим да ради, јел имаш ти неког. Ја сам му рекао могу да погледам и ја сам то понудио мом венчаном куму, пошто сам знао да је способан момак, значи да ли би он хтео да се прихвати таквог једног посла, само да буде спона између тих Грка и оно што се каже, да залауфа тај посао, па после да донесе одлуку да ли њему то одговара или не одговара. Пошто је у то време он био без посла он је прихватио тај

предлог. Опет су ти Грци послали неку своју делегацију, сада не нешто нижем нивоу, и видели су онај центар. То им се све допало, пошто је све било ново, значи до тада није било употребљавано. Они су онда се јако били заинтересовали и ту су одмах почели да се отварају те неке фирме са наше и њихове стране, где су се они договорили шта ће прво да шаљу и тако даље, сад да не улазим у те неке детаље. Ту у том периоду већ маја месеца ја сам био позван од стране тадашњег заменика Милорада Брацановића где је он мене питао пошто смо били онако присни и добри, значи имали смо такав вид комуникације, значи он је мене питао, јел си се ти нешто петљао са дрогом. Ја сам био мало ту у незгодној ситуацији јер ипак сад је он био заменик начелника службе, а опет право да Вам кажем, на неки начин, иако нисам био припадник службе и припадник Јединице, увек сам се некако осећао да припадам ту, и увек сам некако гледао, где год могу да допринесем нечему што би служби било од користи, значи увек сам гледао да им изађем у сусрет. Они су се исто тако односили самном, јер тада када сам се вратио у земљу, значи опет ми је било додељено званично државно обезбеђење, по одобрењу Душана Михајловића. Чак сам се ја онда био нашалио, мислим сад не причам сваки детаљчић, шта се дешавало, значи причам гро једну причу. Ви ће те вероватно после Вашег питања допунити оно ако сам нешто евентуално пропустио а Вас то занима. Чак сам се шалио са министром, реко, нисте више љути на мене, пошто се он једно време био дурио, није могао да поднесе што смо ми баш његову оставку тражили. Ја сам рекао онда Брацановићу да била је ту нека прича али да то није баш онако како је њему презентирано јер је он мени покушао да натакне да је та дрога рађена овде, код нас у Србији, по Београду и да је она продавана овде по улици. Ја сам онако био зачуђен. Знам, значи лично сам учествовао и у договорима и у пребацивању свега тога и знам да онај део што смо ми одрадили, значи био је пребачен преко границе, за овај други део је мени исто било речено и гарантовано и од Чумета и од Душана и од Чеде, и касније једном од Бебе, значи у том стану, кад сам се код њега нашао са Премијером, значи ја сам ту још једном био подвукао Беби, да ли сигурно се ништа не продаје на нашим улицама, јер ја у томе нисам хтео да учествујем. Онда је он мени указао, па ми је рекао, па добро, не каже можда директно ти, али има неке приче да Душан Спасојевић ту води неку причу. Ја сам му рекао, знаш шта, ја нисам био у земљи скоро годину дана. Имао сам додуше пар сусрета са Душаном Спасојевићем, и сад сам имао неких сусрета и објаснио сам му које су природе били ти сусрети, али могу да га питам, значи да га притегнем. Он је мени рекао, добро, добро, ти то види, али каже, да ли би ти пристао да се мало више ангажујеш за службу. Ја сам њему рекао, Брацика ти знаш да сам ја увек био у том миљеу и да ми је увек било драго, значи све што могу да помогнем, значи што се ради од тог неког државног интереса, и све послове што ради служба у складу са тим, ја вам увек стојим на

располагању. Не знам да ли се сећате, у то време, су онако почеле да се провлаче приче везано да су на Косово и у Рашку област, значи после тих неких како је то тада било приказивано, страни обавештајци, инспектори, те не знам Сасовци, те ови, те они, да би обучавали припаднике из ОВК и наводно из тог неког њиховог у Рашкој области, Санџак, Санџачког корпуса. Ја сам рекао шта би ту била моја улога. Он ми је рекао, јел можеш да се прилепиш на овог Душана из Земуна доле и да пробаш да од њега, значи колико год можеш прикупиш информација о тим неким сазнањима што се дешавају доле. Ја сам рекао одакле теби идеја да он може да има таква сазнања о тако неким радњама. Он ми је онда објаснио да служба је дошла до сазнања да је Душан раније, значи пре него што се каже мало порастао, раније, док је радио са том неком дрогом и наркотицима, да је он управо одржавао везе са одређеним лицима са Косова из Рашке области која су онда, можда нису била интересантна за обраду службе, међутим, данас, пошто је од тога већ прошло, значи ради се о 2002. години, 6, 7 година, значи да служба има сазнања да би та лица могла да пружи одређене информације с обзиром да је служба имала информације да се део тог сценарија, односно плаћање тих инструктора, обука, набавка опреме, значи финансира из тог хероинског картела албанске и муслиманске те доле мафије на Косову и у Рашкој области. Ја сам рекао да нема проблема, мада ја лично сумњам да ће се Душан отварати за тако неке ствари, мада сам рекао ако му се добро сложи прича, врло је могуће да добијемо те неке информације. Ја сам заиста после отишао до Душана. Позвао сам га на један разговор насамо и од прилике му објаснио, значи нисам ништа околишао него сам му директно, слушај, ситуација је таква, таква, таква и таква, хоћеш, нећеш. На моје изненађење он је одмах пристао. Значи он се ту некако, видео сам, осетио важан и онако ми рекао у неком стилу, ето радим за једне, радим за друге, сви ме хоће, значи мало је ту имао онако један надобудан став. Ја сам значи објаснио од прилике о каквим се информацијама ради, шта би то конкретно занимало службу и да он то на један неометан начин покуша да добије те информације и посебно сам му нагласио да води рачуна да се не провали да то иде за нашу службу. Он је рекао да ће да види шта може да уради и како може да уради. И то се завршило на томе. Негде у том периоду, чини ми се да је био мај, или јуни, дошло је до оног чуеног тровања између Љубише Бухе и Љиље Бухе где је наводно Љубиша Буха био отрован. У том периоду Душан је, колико сам ја могао да приметим из тих неких наших виђања, а виђали смо се сигурно једном или два пута недељно, да ли у Шилеровој, да ли је он долазио код мене кући, мени се учинило онда да је он мало заузео један другачији став према Љубиши Бухи. Ја никад нисам хтео да га питам због тога што сам знао да су они кумови и знао сам да му је дуго година Љубиша Буха, ајде да кажем Чуме, био шеф и знао сам да је он направио, и то сам придавао томе једноставно што се

можда осетио, ето, да се Душан сад одједном осетио онако мало, како да кажем, важан, тим неким ангажовањем. Знао сам и претпостављао сам, вероватно да су и он и сви остали узели свој део колача од оног пребацивања, значи оног чувеног посла. Ја сам то схватио да ето, можда му је то мало ударило у главу па је ето заузео тај неки став. Ту у том периоду, значи он је одједном почео да изражава и неко негативно мишљење и према Драгољубу Марковићу, и према Чеди Јовановићу, и према Весићу. Значи онако буквално је кроз разговор онако, прича, прича па пљуне неког од њих. Ја сам ту значи приметио да Душан полако одскаче и да на неки начин, како се то каже, знате кад се неко сили онако, па полако почне да одскаче од оног његовог нормалног понашања, до којег сте га у то време познавали. Негде почетком јуна мене је звао Владимир Поповић Беба. Контактирао ме је, сад се не сећам да ли преко Чеди, мислим да је то било преко Чединог обезбеђења јер је у периоду после протеста Јединице за специјалне операције Чеди више није хтео да има обезбеђење из Јединице, међутим, оставио је једног или двојицу људи код себе, јер су они да ли су тражили да пређу тамо, или су били при Јединици а радили су тамо, углавном не знам, може да се провери по папирологији, ми је послао поруку и рекао ми је да се између Чумета и Душана закувало, да то више нису ти односи који су раније били. Да он лично мисли да Душан није у праву што се тиче тих односа. Да има неки осећај да је Душан љубоморан на Чумета јер је тада Чумету добро, Љубиши Бухи, добро му је кренуло са оним машинама, и да мисли, односно да мене моли да види ако ја ту нешто могу да посредујем. Ја сам њему рекао, знаш шта Бебо, ти познајеш Душана и Чумета дуже од мене. Значи познајеш какав је Чуме, познајеш какав је шиштавац Душан, значи да они ако утуве нешто у главу, да ту било ко од нас са стране не може нешто да посредује и да приговара. Он је онда рекао па добро, ајде да то покушамо да смиримо, није сад у реду кад све то иде како треба, кад су се све те страсти смириле, сад не би ваљало да се прави тај неки раздор међу њима, то ће се одмах осетити и међу нама и углавном прича је ишла у том правцу. Ја сам рекао добро. Видећу шта ту може да се уради, мада не могу да ти гарантујем. Опет после два дана позвао ме је Драгољуб Марковић са истим проблемом и исто је навлачио, како да кажем, воду на ту воденицу. Ја сам после тога отворено питао Душана, јел ти имаш неки проблем са Чуметом или немаш, пошто реко, зове ме овај, зове ме онај, опет сви на неки начин, како да кажем, ургирају, да се тај проблем реши, реци ми отворено јел имаш неки проблем или немаш. Он је рекао, не, не, немам ја никакав проблем, то је Баћа утриповео, отровала га жена, он сад мисли да сви раде против њега. Добро сад ту о псовкама шта је ту он о свему говорио, не желим овде да се изражавам. Ја сам рекао добро. Ајде реко, значи да би све ово легло, да би се вратило колико толико на неки нормалне односе, реко, ајде да направимо један састанак, вечеру, како да кажем,

пијанку, да се сви ту нађу, да се евентуално ти проблеми расчисте и разреше и да ту више не буде проблема. Он је рекао добро, видећу, како ће то, шта ће. После два дана, ја сам дошао код њега. Значи већ је био направљен неки договор са овим Грцима и они су већ почели да шаљу неку робу и да опремају тај тржни центар. Међутим, био је проблем што је тај тржни центар био, како да кажем, све је папире имао, осим што није имао законски решен прикључак за струју. Онда се то одуговлачило тако да они нису могли да почну да раде то што су требали да раде. Ту је онда Душан преко овог Панића, Пана, покушао да заврши ту струју. Међутим, то никада није било завршено зато што мислим да једноставно Душан, право да Вам кажем, мој неки осећај, какав сам ја имао, значи није ни имао баш неку намеру да се нешто ангажује око тога, или да улази у те неке послове, него ми се све чини сада, када гледам са ове дистанце и са ове тачке гледишта, да је то било неко мазање и замазивање очију. Ја желим да напоменем то да стварно у то време, не знам, имао сам неки осећај и стварно сам хтео да максимално гурнем тог Душана оно што се каже, не на неки прави пут, али једноставно да полако крене да излази из тих његових лудорија и прича, тог неког шиштања, јурења, трчања вамо, трчања тамо, једноставно мислио сам да има неке своје одређене квалитете, да има неког шарма, да има неку енергију која, имао је неку способност. Међутим, сад опет кажем, са ове дистанце, са ове тачке гледишта, значи једноставно сам схватио да је Душан сво то време живео са нека, како да кажем, три лица. Значи имао је једно лице према породици, имао је једно лице према нама, кад кажем нама, говорим Јединица, део људи из политике са којима је контактирао на овај или на онај начин, и имао је једно треће лице према својим овим људима што су били око њега. Тако да видим да је то сад са моје стране била и грешка и губљење неког времена. То кад сам дошао Душана да видим, докле се стигло са тим Грцима и докле је дошла та размена те робе и средстава, он ми је рекао, ето, одлучио сам да направим једну журку овде код мене. Не знам да ли му је супруга ишла за село, углавном био је сам те вечери кад је та журка требала да буде направљена и рекао ми је, зваћу, не зна, ето зваћу Баћу, Чумета, зваћу Чедицу, зваћу Бебу, зваћу Драгољуба, не знам, зваћу овог, зваћу оног, зваћемо те неке девојчице, биће онако једна вечера, мало се зезамо и каже да решимо тај неки проблем. Ја сам рекао, ако си тако одлучио по мени то је добро, јер ће на тај начин опет бити сви ови испоштовани што се евентуално осећају угроженим. Ја се сад не сећам да ли је то био петак вече, субота вече, немојте ме држати за реч, била је направљена та журка и на тој журци су се појавили сви осим Драгољуба Марковића и Љубише Бухе Чумета. Ту је Душан био страшно онако изреволтиран. Баш је почео онако да се понаша, био је подивљао на неки начин. Рекао је, ето мене терају да се мирим са неким, ја хоћу да се помирим, ето ово правим у част тога, они неће да се удостоје ни да дођу, нису ме чак ни

звали. Углавном прича се вртела о томе како је он био повређен. У ствари ја сам касније схватио да му је само сујета била повређена. Ништа. Пошто то није испало онако како треба, није дуго ни трајало, тај цео јун месец се радило на томе, значи да се та струја у тржном центру заврши, хоће моћи, неће моћи, легализовано, није легализовано. Грци су нон стоп наваљивали, долазили, слали ту робу. Хтео бих такође да напоменем да је у том периоду од прилике јуна месеца, био стигао завршни рачун јер сам ја у оном списку кад сам тражио опрему за Јединицу навео и врсту падобрана и падобране, значи која би задовољавала критеријуме Јединице и стигао је неки завршни рачун, односно та нека повратна информација, пошто је то било наручено у Америци, докле је то стигло, којим темпом од прилике ће да иде и за када треба да буде та испорука. Чини ми се да, колико се сећам, сада са ове тачке гледишта, значи, чини ми се да је онда већ било уплаћено пола. Међутим, они су то правдали да не могу одмах да испоруче јер ваљда је правило било у тим светским фабрикама, поготово са таквим артиклима, да то мора да се наручи, не знам, годину дана унапред, па они то могу на време да испоштују, иначе овако смо морали да чекамо те неке термине и паузе кад су они имали времена да убаце то. Стигла је нека навигациона опрема, нека опрема за везу, значи то све могу да Вам доставим, преко својих адвоката, те спискове, те опреме и свега што је стизало. Значи то је био тај други период стизања тог другог дела. Пошто је у то време како да кажем, ништа се нарочито није дешавало. Значи све је ишло тим неким својим током. Славили смо мојој деци рођендане, на почетку јула, и негде пред крај јула, односно задња недеља јула ја сам се спремао да идем на годишњи одмор.

Председник већа: Можемо да направимо паузу у трајању од 15 минута, па да наставимо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради паузе у трајању од 15 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 14,45 ЧАСОВА

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави процесна радња саслушања првоокривљеног Милорада Улемека.

Председник већа: Наставите са излагањем Ваше одбране.

Окр. Милорад Улемек: Да наставим. Значи рекао сам у јулу месецу после рођендана своје деце, одлучили смо супруга и ја да одемо на годишњи одмор. Пре тога, значи пошто сам хтео да видим да ли све ово са овим грчким партнерима иде онако како треба, видео сам се пар пута са Душаном Спасојевићем. Углавном је била тема да то све буде максимално испоштовано, пошто сам ја како да кажем, био неки гарант целом том послу, значи нисам хтео да се ту ништа деси не предвиђено. Хтео сам да то све буде испоштовано. Мени је тада Душан рекао да је и он планирао да иде на пут и да неће ту бити једно месец дана. Ја сам отишао на одмор. На одмору сам био месец дана, три недеље или месец дана. И кад сам се вратио са одмора, чуо сам да прву информацију кад сам се вратио, чуо сам да је био покушан атентат, односно да је био покушај убиства на Љубишу Буху Чумета. Ово исто не бих хтео да овде ни коментаришем због тога што је то у оној другој оптужници, па ћемо тада разјаснити целу ту ситуацију. Ја сам онда наравно питао Душана и рекао му да сам се вратио са одмора и да сам схватио да је и Душан дошао са пута на којем је био. Значи то неко наше виђање се сводило опет на тај разговор везан за покушај убиства Љубише Бухе. Он је то негирао, рекао је, па где, он ми је кум, те ово, те оно. То су њега политике, шта се петља у те послове, али сада да не улазим дубље. Ја сам ту задржао једно, како да кажем, своје мишљење и пошто исто, прескочио сам, нешто везано за јун. У једном моменту кад су ови Грци били долазили у Београд да би се договорили око свих ових послова, ја сам успео да испослујем код њих, пошто сам знао да имају добре везе и добре позиције међу грчким безбедносним структурама, успео сам да издејствујем да један део Јединице за специјалне операције буде позван у Грчку у њихову НАТО базу и да тамо се њима пружи једно месец дана могућности да могу да тренирају са појединим тимовима из те НАТО структуре. Значи од тог септембра месеца, пошто су те припреме неке почеле да се праве за одлазак Јединице, ја сам се максимално посветио томе и већи део времена сам проводио у Кули јер сам хтео да објасним момцима од прилике на који начин то тамо може да се дешава радња, јер сам хтео стварно да оставимо неки добар утисак, пошто смо били позвани тамо у госте. Ту негде половином септембра опет ме је позвао заменик начелника службе Брацановић и од прилике ми рекао да су му из ресора јавне безбедности јавили да се појавила нека информација о могућим сазнањима ко је и како учествовао у атентату на Бошка Буху. Пошто смо ја и покојни Бошко Буха заиста били пријатељи, знамо се још од 1994. године. Ја сам се заинтересовао за то и рекао сам да све што ја

будем могао да помогнем, значи ја ћу се максимално ангажовати и бићу им ту при руци. После једно пар дана контактирао ме је Чедомир Јовановић и рекао ми од прилике, дај види са Душаном да оне податке које зна, значи везане за тај атентат да се не кочи пред полицијом него да изађе полицији у сусрет. Ја сам се ту био мало зачудио зато што у том једном периоду Душан се није баш, како да кажем, најлепше изражавао о Чеди и онда сам се био зачудио да ли је то било само са Душанове стране према Чеди или је то било обострано. Међутим, пошто ми се Чедо био јавио и замолио ме да на неки начин пробам да утичем на Душана. Ја сам отишао до Душана и питао сам га о чему се ради. Он ми је рекао да ту постоји одређени човек који има нека сазнања али сад бих само желео један савет од Вас, пошто сам чуо да је могуће да ћу бити позван као сведок везано за тај случај, мислим да сад не би било коректно пре него што то тамо изјавим да те неке детаље односно оне ситуације у којима сам и ја учествовао износим сада овде и на тај начин...

Председник већа: Ако сматрате да је битно за Вашу одбрану можете изнети, али претпостављам и чуо сам да постоји предлог да Ви будете саслушани у својству сведока у том случају. Ево имате консултацију са браниоцем па нека Вам сугерише евентуално.

Адв. Момчило Булатовић: Ова информација коју сте чули данас од господина Улемек је апсолутно тачна. Имамо додуше, незваничну информацију да ће на ове околности везане за убиство генерала полиције Бошка Бухе окр. Улемек бити сведок у том предмету. Ја не знам пред чијим већем се тај поступак води, мислим да је судија Албијанић ако се не варам.

Председник већа: Таталовић.

Адв. Момчило Булатовић: Таталовић. Извињавам се, тако да би савет тима адвоката био да се господин Улемек за тај део не изјашњава у овом поступку јер ће то бити, опет се плашимо данас да кажу овде да то буде нека манипулација пред предстојеће суђење тамо. А суђење мислим, тамо да је планирано за октобар, негде септембар и октобар његово сведочење везано за тај догађај и сазнања која има о томе. Хвала.

Председник већа: Добро. Можете прихватити сугестију Ваше одбране. Наставите даље.

Окр. Милорад Улемек: Не. Чисто бих желео да испаднем коректан да се по јавности и по новинама не провлачи оно што бих ја тамо требао да кажем и да сада то износим овде, па не бих хтео стварно

ни да шкодим нити да доприносим било коме у том случају. Значи тај период ћу да прескочим. После тог периода, долазимо већ у месец октобар где сам ја имао прву, како да кажем, озбиљнију преписку са Душаном Спасојевићем, зато што се десио један инцидент, а то је да је начелник безбедности Веселин Лечић мене известио да се једне вечери, сад не могу тачно да прецизирам које, али мислим да се то дешавало пред крај септембра, да су припадници обезбеђења из Јединице направили један експес тако што су у граду изашли из возила са аутоматским пушкама и легитимисали једно лице, по захтеву Душана Спасојевића. Ја сам контактирао Душана, значи тражио сам да се одмах видимо. Сећам се да је он тога дана дошао горе, код мене кући и ја сам га питао, значи да ми разјасни о чему се ту ради. Он је ту почео да врда, да није то баш било тако, да је било овако, да је било онако. Ја сам му рекао да он добро зна које су границе обезбеђења из Јединице, значи само бих хтео да разјасним да су припадници Јединице за специјалне операције који су били у обезбеђењу Душана Спасојевића имали тачне и прецизне информације до којих граница они могу да иду и како да се понашају и било им је строго забрањено да било где на подручју града Београда, показују, износе из возила, или у било ком случају и при било каквом инциденту да се деси у самом граду, употребљавају аутоматско оружје. Значи аутоматско оружје им је било у колима и служило је искључиво за то уколико дође до неког инцидента ван града, значи на отвореном путу. Душан Спасојевић је по нашим сазнањима доста путовао ван града, према Новом Саду, према Бановцима, према свом доле родном месту, значи тачно су била прецизно дата упутства кад и како и у којим ситуацијама сме да се то оружје употребљава. Значи то је био тај неки мој први конфликт са тим. Зашто кажем конфликт. Конфликт због тога што негде у том периоду, колико сам ја могао да приметим, из овог задњег понашања Душаново се понашање баш онако променило на доста бахатије и због тога што опет сад хтео не хтео, морам некако да се вратим на овај случај Бошка Бухе јер је и он имао ту једну одређену улогу у тој акцији која се била водила поводом тог случаја односно разрешења тог случаја. Значи он је онако почео баш да се понаша бахато и није ми баш личио на оног Душана кога сам упознао пре 5. октобра и није ми личио на оног Душана који се све до тог неког времена понашао ајде да кажем, релативно нормално. Следећи сукоб, значи кад је избио тај сукоб, ја сам онда се саветовао са начелником безбедности Лечићем и рекао сам му с обзиром да је припадник Саша Пејаковић већ дуго ту био на функцији шефа Душановог обезбеђења и пошто сам ја сматрао да можда због дужине боравка и због специфичности посла када се ради обезбеђење, да је можда мало погубио неке како да кажем параметре и границе и што се тиче дисциплине и што се тиче тог неког односа и значи ја сам предложио да се направи једна ротација, да Саша Пејаковић се врати код мене у

обезбеђење а да ја из мог тима обезбеђења значи да не би узимали новог човека из Куле, већ да из мог тима обезбеђења који је такође био из Јединице се пошаље други један момак који је, како да кажем, и упознат и одлазио је самном у Шилерову и зна од прилике како функционише то Душаново обезбеђење. Чисто сам хтео да имам тај неки комплетан увид, мада, желим да напоменем и ово да негде тамо после протеста Јединице за специјалне операције, начелник, тадашњи начелник одељења за безбедност и контраобавештајне послове, је дао налог, значи Саша Пејаковићу и чини ми се Леониду Миливојевићу, да сваке недеље направе како да кажем, извештај, о томе неком кретању, њиховом раду, који су они слали у то одељење безбедности, чисто због тога што смо хтели да имамо увид, пошто су већ они били званично додељени Душану Спасојевићу, хтели смо да имамо увид куда се то они крећу, како се крећу, једноставно била је вођена нека како да кажем нормална евиденција посла. Да се вратим на тај октобар, значи направљена је та ротација. Саша Пејаковић је прешао у овај тим што обезбеђује мене а овај други момак који се зове Вуле Вукашиновић који је био један од шефова смене у мом тиму обезбеђења, он је био постављен за шефа обезбеђења оног дела наших момака из Јединице за специјалне операције код Душана Спасојевића. Следећи конфликт је дошао убрзо пошто је дошло до тог како да кажем, ротирања обезбеђења, због тога што је Вуле Вукашиновић значи стриктно поштовао прописе и стриктно се држао како да кажем табеле начина рада, како је то рађено горе у мојој екипи обезбеђења и није се слагао значи са неким начинима на који се Душан понаша и како се односи према обезбеђењу. Ту је он дошао у један како да кажем, вербални велики сукоб са Зораном Вукојевићем, који је тада био постављен од стране Душана Спасојевића за шефа тог његовог пратећег дела. Чини ми се да је он до тада био само као неки надзорник или да је водио рачуна само о кући и овим камерама и о оном статичном делу обезбеђења али да је у том моменту, значи од када је промењен и ротиран његов шеф обезбеђења, односно Саша Пејаковић кад се заменио са Вулетом Вукашиновићем, да је он Зорана Вукојевића поставио за онај део обезбеђења који је био мобилан а који није био из састава Јединице за специјалне операције. Ту су њих двојица дошли у конфликт због тога што је Душан у то време како да кажем, постао много активнији у кретању и буквално ти момци нису имали, оно што се каже дан одмора јер до тада су, колико сам ја био извештен радили ипак по како таквим сменама, а у негде од половине краја октобра, немојте ме држати за реч, значи он је постао на неки начин много активнији и буквално се радило нон стоп. Кад је дошло до тог конфликта ја сам онда отишао у Шилерову улицу и рекао сам да се значи скупе једна и друга екипа и да дође исто Зоран Вукојевић да ту буде присутан Вуле Вукашиновић, па сам хтео да разјаснимо тачно то што треба да ради и како треба да ради јер на неки начин ипак сам ја

како да кажем испред Јединице водио рачуна о том обезбеђењу. Да Вам објасним, у тим екипама обезбеђења и у Душановој и у мојој екипи обезбеђења су углавном били борци ветерани који су били рађавани и који нису могли да прате темпо Јединице обуке, тренинга и свега, тако да су они буквално како да кажем померени на та нека лакша радна места а опет смо знали да се ради о момцима који неће се склонити уколико буде било дошло до неке гужве а опет њихове активности нису захтевале неке физичке активности. На том састанку значи главни проблем који је изнет, значи је било то што су ти људи заправо уопште нису имали слободног времена. Онда када су имали слободног времена, пошто је рецимо њих неколико било са пребивалиштем у Новом Саду и било је ван Београда, онда буквално су трошили, како да кажем, тај део слободног времена не знам, на превоз, како су могли да се снађу, углавном већина тих момака није имала заправо, ја мислим да чак нико није имао свој приватан аутомобил а опет са друге стране није могло да се организује рецимо превоз и да се да аутомобил па да их развезе. Кад би се то радило сваки дан то би било буквално неиздовљиво. И углавном ту смо ми расправљали како да решимо тај проблем. Ту се Душан био сам понудио да им да на коришћење један стан у Београду, значи за који је он рекао да је изнајмљен стан и да увек има један, два стана оно што се каже при руци. Питао их је значи да ли би се они задовољили да се, пошто је он рекао, да има сад те неке повећане активности, да јури неке послове, итд., он их је онда питао да ли би им одговарало да им да на располагање тај стан, па кад не могу да стигну на аутобус да не морају да спавају у колима испред тржног центра него да могу лепо да оду у тај стан да се истуширају, да могу да доведу неког члана породице и да се сутра врате на смену. Овим момцима је то одговарало и тако између још неких, чисто оно да кажем сујетних и искомплексираних размирица између те две групе углавном тај проблем је решен с тим што сам ја рекао Вулету Вукашиновићу да направи један извештај посебан, значи ван оног недељног што шаље и да то пошаље начелнику одељења за безбедност Јединице. С обзиром да се тада већ увелико Јединица спрема да оде доле у Грчку ја сам се опет посветио максимално тим припремама и боравио сам у Кули. Ту негде у том периоду крај октобра и почетак новембра, Душан је одједном дошао на идеју да купи овај један новински лист чини ми се да се зове «Идентитет» или тако нешто. И он је решио значи да купи тај лист. Ја сам му рекао шта то теби треба, мислим, шта се ти бавиш новинарством, шта ти је ушло у главу. Међутим, он је рекао то треба, то тако мора, морам да се чује и неки ту глас у јавности, вамо, тамо. Ја нисам разумео шта ту њему треба. Тај лист је био узет сад не знам тачно да ли је био узет у потпуно власништво или је била узета половина, нисам сигуран. Пошто је Душан био, како да кажем, на неки начин упропастио и испустио онај посао са овим Грцима, ја сам лично се потрудио да свог кума који му је до тада

водио тај посао значи поставим за директора тог листа јер сам чисто хтео да имам контролу шта се штампа и шта се говори у том листу јер сам био свестан да су медији у то време, како да кажем, били један опасан, не могу да кажем опасно оружје, али су медији у погрешним рукама били много опасна ствар. Касније сам видео да сам био потпуно у праву због тога што је мој, како да кажем наредни конфликт са Душаном Спасојевићем се догодио управо у време када је он објавио, односно, кад је тај лист објавио тај један текст где је он почео да критикује, чини ми се Владимира Поповића Бебу, покојног Премијера, не знам у том листу су углавном почели да излазе ти неки политички билтени. Ја сам онда се нашао са Душаном Спасојевићем и ту смо ушли у један озбиљан конфликт где сам ја рекао човече па не можеш ти да прозиваш пола Владе и пола државе преко новина зато што је то твој лист. Ја се лично нисам слагао са таквим стварима. Међутим, он је ту терао неки свој мак на конач и једноставно он ту није могао да схвати и није хтео да се помири са тим да шта год радио, како год се понашао, где се год кретао људи су њега гледали као човека из сиве зоне, значи да кажем криминалца. Ја сам стекао један утисак да у том неком периоду он је баш вукао те неке комплексе од тога што је био гледан на тај начин и чинило ми се да колико год је хтео да се да кажем на тај неки начин продохови и да се покаже у неком другом светлу, од оног стварног него што је био, чинило ми се ко да све прави да упада из грешке у грешку. Он то није схватио онако како треба да схвати и ту су мало, како да кажем, наши односи захладнели. Међутим, ја сам имао један како да кажем притисак, али сам имао једно гурање од стране заменика начелника службе Брацановића због тога што је некако у том периоду од јуна па овамо значи до тог периода новембра месеца Душан почео да даје неке изузетно квалитетне податке везано за овај проблем за шта је служба била заинтересована а то је информација о неким дешавањима која су се дешавала доле на Косову, односно оном северном делу Косова, конкретније потез Бајгора и значи дао је изузетно квалитетне податке, значи што је било касније потврђено служби о начину наоружања, формације, обуке, полигонима, чак ја мислим да су у то време откривена један или два магацина оружја доле у Рашкој области. Значи, колико сам ја год гледао на неки начин да, не могу сад да кажем да побегнем и да се удаљим од Душана али некако ту мој начин размишљања и Душанов начин размишљања су почели да се разилазе јер ја сам се увек руководио неким начином понашања, никад нисам волео да будем упадљив, увек сам избегавао медије, нисам се трудио никада да искачем у никакав први план. Међутим, Душан у то време, да ли је добио нека крила, да ли је човек једноставно изгубио компас о реалној ситуацији, о реалном стању шта се све дешава око нас, једноставно наши начини размишљања су почели да се мимоилазе. Врхунац те неке наше да кажем препирке је избио када се у средствима

јавног информисања појавило оно чувено писмо, односно мислим да је пре или после тога чак било и обраћање јавности Љубише Бухе Чумета који је тада био у бекству и који је изнео низ неких оптужби, што на рачун Душана, што на рачун мене, што мени није било јасно и ја сам опет покушао са Душаном да успоставим један како да кажем контакт и нормалне односе сам хтео да видим због чега и са којим разлогом мене Чуме значи уплиће и уваљује у све оно што је било тада помињано. Ту је онда Душан био рекао да је заправо по његовим сазнањима сада, значи преносим, Чуме доста ствари тих измислио и да он на неки начин сада уцењује ту бившу власт тиме што упорно покушава да тим уценама, значи њима стави до знања да се реше Душана Спасојевића, иначе ће он лепо да изађе и да каже у јавност све оно што је радио свих ових година како пре 2000. године, тако и после, са појединцима из...

Ја се извињавам судија. Да ли је проблем да прекинемо. Стварно грло ме боли и глава ме боли. Заиста имам добру вољу али се бојим ако будем наставио сутра нећу моћи да...

Председник већа: С обзиром да је већ близу крај радног времена. Сада је 15,15 часова.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес а наставак ће бити сутра 15. јуна 2004. године са почетком у 10,00 часова, као што је и заказано.

Наставиће се са извођењем процесне радње саслушања првоокривљеног Милорада Улемека.

Записничар

Председник већа-судија